antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2010./2. szám

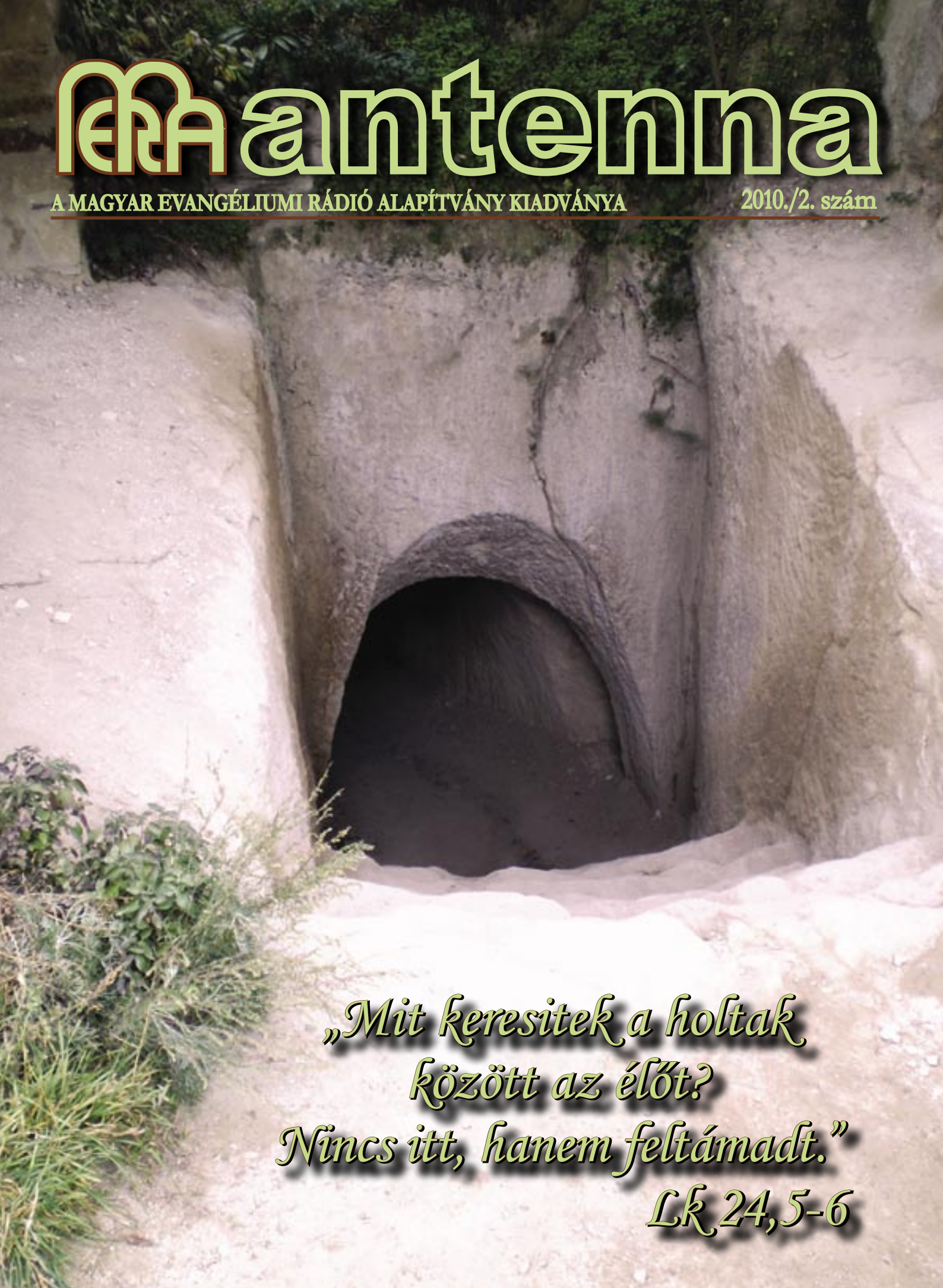

„Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadt.”

Lk 24,5-6

HÚSZ ÉVEN ÁT IMÁDKOZOTT

Keresztény családba születtem. Nagyon szerettem a szüleimet, sajnos édesapám depresszióban szenvedett. Amikor ivott, menekülni kellett édesanyámnak és a hat gyereknek. Nem számított, hogy éjjel vagy nappal, hidegben, vagy esőben. Többször kellett menekülni éjjel, mikor jött haza, és kezdte verni édesanyánkat. Mi, a hat gyerek kiszaladtunk, anyánkkal együtt a rokonokhoz, szomszédokhoz, ahol tudtunk, aludtunk. Minden mérgét rajtunk töltötte ki. Nagyon sokszor verte édesanyánkat, mi pedig sírtunk a félelem miatt. Körülbelül tíz éves koromban az öcsémmel felszaladtunk a szénapadlásra, bebújtunk a szénába, éhesen, fázva, sírva. Gondoltam, hogy ha van Isten, miért engedi, hogy ennyire üldözze a családot. Emlékszem, hogy 4 éves koromban úgy megvert, hogy eltörte a lábamat. Arra emlékszem, hogy a nővérem és a bátyám hordoztak a vállukon. Akkor, ott, a padláson eldöntöttem, hogy ha megnövök, és nagy leszek, megnősülök, és soha nem fogom a feleségemet verni, hogy a gyerekeim ne féljenek úgy, mint én féltem.

El is érkezett az idő, de bizony csak két hétig tartott gyermeki fogadásom. Megvertem a feleségem, és hazakergettem. 1953-ban beiratkoztam a kommunista pártba, szereztem magamnak autószerelő és gépjárművezető szakmát. Négy év után a feleségem titokban hívő lett. Amikor megtudtam, akkor elkergettem a 2 éves fiammal. Utána hazahoztam, de nem lett boldog mellettem, mert nagyon gyűlöltem a hívőket és Istent, habár nem is tudtam, hogy Ő létezik. A dohány, az erős pálinka tönkretette a tüdőmet és a májamat is. A háziorvosom, mikor mentem hozzá, haragudott rám, hogy miért nem hagyom abba ezeket a káros dolgokat. 31 évig szolgáltam a kommunista pártnak. Utána még született négy lányom, többször elcsaptam a feleségemet. Megparancsoltam neki, hogy az öt gyerekből, mindből jó kommunistát akarok nevelni, és ő is azt kell, hogy akarja. És nehogy megkeresztelje bármelyiket is a hívőknél, mert pórul jár. 1980-ban nagyobbik lányomat titokban elvitte a hívőkhöz, és ott megkeresztelték. Nemsokára rátalátam a fényképre, amit akkor, ott készítettek. Az idegrendszerem is tönkre volt téve, és nagyon bosszúálló voltam, ha valaki valamit ellenem csinált. Akkor nagyon felgerjedtem, és a feleségemmel végezni akartam. De a gyerekek megijedtek, mikor felháborodtam, és jött egy gondolatom, hogy vegyek egy kanna benzint, és öntsem le az imaház ajtajait, ablakait, és gyújtsam fel. Nem féltem, mivel párt aktívista voltam, és tudtam, hogy a párt még meg is dicsér ezért. Utána azt is elhatároztam mérgemben, hogy fogadok három köpcös férfit a munkahelyemről, hogy verjék meg azt a pásztort, aki az én lányomat megkeresztelte. Azt mondták nekem, hogy ha a lelkipásztorról van szó megverik, és levágják a három ujját, és zacskóban hozzák bizonyítékul nekem. Mert ezek az emberek titokban vertek, pénzért.

Amikor véghez akartam vinni ezt, éjjel látomásban nagy vihar dúlt a házam körül. Nagy szél volt, a fák, kövek a levegőben, villámlás, dörgés, jajgatás, és az én házam a levegőben forgott. Közben kinyílt az egyik ablak, és mondom a feleségemnek, gyere zárjuk be az ablakot, mert a vihar kinyitotta. És ahogy nyomta befelé az ablakot, kitört az ablaküveg, és a jobb kezem kiment az ablakon. Akkor egy hófehér kéz megfogta a kezemet. Kihúzott a házból, és a levegőbe vitt. Letett egy hegy alá. A hegy oldalán egy szőlőültetvény volt, tele emberekkel, gyerekekkel, szedték a szőlőt, és közben keresztény énekeket énekeltek. Én elkezdtem szaladni az úton, és arra gondoltam, hogy nem lehet az rossz ember, aki kiszedett a házból, mert ha ott maradtam volna, végem lenne. Mikor hátra néztem, láttam egy hófehér ruhás fiatalembert. Intett az ujjával, hogy menjek oda hozzá. Odamentem, és szelíd mosolyával kérdezte, hogy miért szaladok. Azt válaszoltam, hogy azért, mert félek. Éreztem, hogy árad belőle a szeretet, és elkezdtem sírni. Akkor azt mondta, hogy kövessem őt. Akik körülötte voltak, mind meghajoltak előtte. Majd egy olyan helyre mentünk, ahol emberek dolgoztak, akik mind jó emberek voltak, és én azt gondoltam, milyen jó lenne nekem is itt dolgoznom. Ezt elmondtam neki, és ő megkérdezte tőlem: „te jó vagy?„ Akkor minden jót, amit tettem gyermekkoromtól, elmondtam neki. De ő azt mondta minderre, hogy most elmondja nekem, mi rosszat cselekedtem ezalatt az idő alatt. Amikor mindezt elmondta, azt hittem, angyal, mert ezeket a titkokat én soha nem mondtam el senkinek. Kérdezte tőlem: „tudod ki vagyok én?" Azt mondtam, maga Jézus Krisztus, mert láttam a szegeknek a helyét a tenyerén. Azt mondta: igen, én vagyok.

Káromkodtam egész életemben. Ha találtam a családomban egy Bibliát vagy keresztény könyvet, elégettem. Feleségemet vertem a hitéért. A pártban megbíztak bennem, hogy figyeljem a keresztényeket, ha valaki beszél a hívő életről, jelentsem azonnal. Emlékszem, hogy egyszer Nagyváradon 16 hívő családot miattam kitettek az üzemből, mert nagyon szaporodtak. Írhatnék egy egész könyvet arról, amit a kommunisták tanítottak vagy rám bíztak. Amikor mindezeket Jézus elmondta nekem, nagyon kezdtem sírni, és nagyon megbántam. Azt mondta az Úr Jézus, azért jelent meg nekem, mert a feleségem 20 évig imádkozott, böjtölt értem, és sokat szenvedett. Azt mondta ekkor nekem Jézus, ha lemondok mindezekről a bűnökről, akkor meggyógyulok, egészséges leszek, és Isten országába juthatok. De ne szégyelljem megvallani őt az emberek előtt. Akkor olyan hitet nyertem, hogy elmentem a pártba, és azt mondtam, hogy mától kezdve lemondok, mert találtam egy olyan pártot, ami a legnagyobb a földön és a mennyben, és uralmának soha nem lesz vége. Akkor a pártban megfenyítettek, hogy találnak ők olyan bizonyítékot életemben, hogy egy-két évet ülhetek börtönben is. Isten meg tud szabadítani az ő kezükből? Majd azzal fenyegetőztek, hogy beírják az újságba is, hogy mindenki megtudja, szégyenüljek meg, hogy 31 évig jó kommunista voltam, és most átpártoltam a tudatlan emberekhez.

Azt válaszoltam, hogy nem kell kiírjanak az újságba, mert én magam fogok bizonyságot tenni az embereknek Istenről, amit alig várok. Leadtam a pártkönyvemet, és teljes szívemből megtértem. Boldog vagyok, hogy az Úr Jézus ígéretei beteljesültek. A betegségeim miatt alig voltam 55 kiló, azóta rendbe jött az egészségem. Most 78 éves vagyok, dolgozom, intézem a dolgaimat, és Isten bebizonyította, hogy nem hazudik.

Kedves testvérem, te, aki olvasod ezt a bizonyságtételt! Tedd próbára Istent, mert Ő téged is szeret. Változást akar az életedbe, családodba, környezetedbe, hogy boldog légy még itt a földön, és egykor az örök életben az Ő ígérete szerint.

Ma 5 gyermekem mind hívő életet élnek. 14 unokám van. Boldog vagyok, amikor látom őket. Mindenkinek bizonyságot teszek Isten szeretetéről. Azért küldöm nektek ezt a bizonyságtételt, mert szeretlek benneteket, és örülök, hogy Isten beszéde eljut hozzánk rajtatok keresztül, és épül az Ő országa.

B. Gyula, Mosonmagyaróvár

VIRÁGVASÁRNAP - EGY NAGY FIGYELMEZTETÉS

Az idén viszonylag kora tavaszi időpontra esnek a húsvéti ünnepek... Érdekességként jegyzem meg, hogy ennek az időpontbeli ingadozásnak csillagászati magyarázata van, hiszen a húsvétot mindig a tavaszi napéjegyenlőséget követő holdtölte utáni első vasárnap tartjuk. A tavaszi napéjegyenlőség március 21-én van, ilyenkor a Nap az egész Földön pontosan Keleten kel és Nyugaton nyugszik, a nappal és az éjszaka időtartalma pedig az egész Földön egyenlő. A húsvéti ünnepnek ezt az időpontját a 325-ben tartott híres niceai zsinaton jelölték ki, s ehhez viszonyítva határozták meg a többi tavaszi egyházi ünnepet is... Virágvasárnap pl. a húsvétot megelőző vasárnapra esik. Gondoljuk végig együtt, mire is készülődünk, mire emlékezünk, és legfőképpen mire akar minket Isten tanítani a virágvasárnap kapcsán...

Magának az ünnepnek nem sok köze van a virághoz, habár a köztudatban az egész húsvéti ünnepkör szorosan összekapcsolódott a tavaszi éledéssel, a természet virágba borulásával. A Bibliát ismerő emberek számára ez a nap nem a tavasz legszebb, "legvirágosabb" ünnepe, hanem egy nagy figyelmeztetés, egy nagy felkiáltás. Mit értek ez alatt?! Ezen a napon arra emlékezünk, hogy az Úr Jézus betöltve minden Messiási próféciát szamárháton bevonult Jeruzsálembe. Szolgálata során a nép vezetői, a farizeusok és az írástudók szüntelenül jelt kívántak tőle, időről időre feltették Urunknak azt a kérdést, hogy "Honnan jöttél? Ki küldött? Ki vagy te? Te vagy a Messiás vagy mást kell várnunk?" Azon a napon Jézus úgy döntött, hogy egyértelműen, félre nem érthetően tudtára adja népének, hogy Ő a megígért szabadító!

Urunk teljes földi szolgálata erről beszélt. Már szolgálata legelején, ott a názereti zsinagógában világosan meghirdette Jézus küldetésének lényegét, és a lehető legegyértelműbben azonosította magát. Így olvashatunk erről a Lukács evangéliumában: *„Az ÚR Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.' Ekkor összegöngyölítve a könyvtekercset, átadta a szolgának, és leült. A zsinagógában mindenkinek a szeme rajta függött; ő pedig szólni kezdett hozzájuk: 'Ma teljesedett be ez az írás fületek hallatára.'" (Lk 4,18)*

Azt hiszem ez elég világos beszéd. Ez után három év kitartó szolgálat következett, mely igazolta azt, hogy a meghirdetett program nem csupán hangzatos szólamok gyűjteménye volt, hanem az összes ígéret egytől-egyig beteljesült ezek alatt az évek alatt... Ő maga mondta azt, hogyha nem hiszünk a beszédének, akkor legalább azoknak a csodáknak higgyünk, melyek általa lettek: *"A vakok látnak, a sánták járnak, a szegényeknek az evangélium hirdettetik..."* – üzente a börtönben ülő Bemerítő Jánosnak, mikor az elbizonytalanodott Jézus személyét illetően...

Ám úgy tűnik, ez még mind kevés volt. S érdekes, hogy Urunk ekkor nem azt mondta, hogy ha ennyire vakok vagytok, akkor maradjatok is úgy, magatokra vessetek, hanem még egyszer, utoljára próbálkozik, a lehető legegyértelműbben. Valóban igaz az, amit egy másik helyen így olvashatunk a Bibliában: *„Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy." (Zsolt 103,8) „Hiszen nem kívánom én a bűnös ember halálát – így szól az én Uram, az ÚR –, hanem azt, hogy megtérjen útjáról, és éljen" (Ez 18,23).*

Úgy van Isten velünk, mint a jó tanár a nehezen tanuló kisdiákjával. Magyarázza, magyarázza neki a leckét, s ha még mindig nem érti, akkor nem kezdi el szidni, hanem megpróbálja valahogy más úton, más példák segítségével a fejébe juttatni a tananyagot, hátha így már végre felfogja az a nehezen tanuló agy is az igazságot...

Virágvasárnap Isten újabb, és talán az egyik legnagyobb próbálkozása arra, hogy népének megmagyarázza, Jézus a megígért Messiás. Zakariás próféta évszázadokkal korábban ezt jövendölte: *„Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és szamáron ül, szamárcsikó hátán." (Zak 9,9)*

És a nép felismerte a jelet. Az evangéliumok beszámolója szerint királynak kijáró tisztelettel fogadták a szamárháton bevonuló Jézust, s ezt kiabálták közben: *"Áldott aki jön az úrnak nevében, hozsánna a Dávid Fiának"* – azaz a Messiásnak. Ám a lelkesedés, csak a templomig tartott, hiszen a bevonuló király nem azt tette, amit vártak tőle. Nem állt a nép élére, nem lázadt fel az elnyomó római uralom ellen. Ő a templomba ment, és az imádság házának megromlott rendjét állította helyre. Ez volt a küldetése. Helyreállítani az Isten és ember között megszakadt párbeszédet...

Azt írtam az elején, hogy a Bibliát ismerő ember számár virágvasárnap egy nagy figyelmeztetés... Valóban az, hiszen Isten bárhogy szólhat hozzánk, bármilyen módon figyelmeztethet minket, ha mi képtelenek vagyunk megválni a saját elvárásainktól. Attól, hogy mi akarjuk megmondani, hogy mi a feladata neki, a mindenható Istennek... Ha ilyen szívvel közeledünk hozzá, akkor akár még helyes dolgokat is hirdethetünk a szánkkal, akár királynak is nevezhetjük Őt, az sajnos nem segít rajtunk... A végeredmény ugyanaz lesz, mint kétezer évvel ezelőtt volt. Jézus sírt a város fölött és így szólt: *„Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét."*

A kegyelem hosszú, de nem végtelen. El lehet játszani. Virágvasárnappal lezárult egy korszak Izráel népe számára. Sok megpróbáltatás, sok üldözés következett ezután...

Kétezer évvel később a mi számunkra is szól a figyelmeztetés. A lehetőség ma még adott, ma még hangzik Isten megtérésre hívó szava, de nem tudjuk, hogy meddig! Bárcsak tanulnánk virágvasárnap szomorú példájából, és nem követnénk el mi, ma élő emberek ugyanazt a végletes hibát, hiszen nem biztos, hogy lesz lehetőségünk jóvátenni...

Kulcsár Anikó

PRÓFÉCIA

Meglehetősen régen történt. Emlékeim szerint 1978-ban esett meg velem, és az akkor 3 éves, Tomi fiammal. Gyerekeink közt ő volt a harmadik, a „véletlenke", hiszen, mint minden „rendes" házaspár, mi is két gyerek vállalását terveztük. Miután három esztendő alatt így is történt – lehúzottnak véltük a rolót. S négy év szünet után beköszöntött Tamás.

Előbb drámaian érintett bennünket feleségemmel a hír, de, mert gyilkosságra nem vetemedtünk, megadtuk magunkat „sorsunknak" (akkor így értelmeztük ezt, eszünkbe sem jutva, hogy semmi sem történhet velünk Isten tudta, engedélye nélkül...)

Amikor egy nyári napon, kézenfogva sétáltam aprócska fiammal, némi révedezéssel mondtam neki, ahogy végigtekintettem rajta: „Nagy paci vagy már te is, hová lett az én aranyos, kicsi fiam!?"

Váratlanul ért a „vigasztaló, programadó prófécia" az ő szájából. Aranyos volt, és nem is gondoltam, gondoltunk annak valódi beteljesedésére. Tomi így reagált nosztalgiázó önsajnálatomra: „Nem baj, majd anya születik (sic!) neked másikat!"

Akkor, és ott nem gondoltam, hogy az ÚR pedagógiája és tervezete szól fiam szájából – megelégedtem egy gyermeki, aranyos igyekezet konstatálásával. (Aztán utóbb az is kiderült, hogy valamennyi gyermekünk közül ő lett/volt a „legkezesebb bárány").

Mert hát eltelt hét esztendő (a magunk „értelmes", praktikus családtervezési küszködésével, remélve, hogy egyéb „baleset" nem ér bennünket, ám közben a tudatunk formálódásával is), és onnan kezdve két-két év szünettel érkezett újabb három legény, s „vénségünkre" további öt év szünet után a „ráadás".

Így lettek végül heten. Csak az Úrban bízó reménnyel szeretném hinni: nem, mint a gonoszok...

M. Zoltán

Istenünkről énekelni jó

„Hiszen Istenünkről énekelni jó, hiszen Őt dicsérni gyönyörűség". Zsolt 147,1

Ahogyan sokan tudják, a második világháború után volt a szabolcsi ébredés. Ez az ébredés átterjedt Kárpátaljára is. Nálunk is több városban , faluban voltak evangélizációk. Egy ilyen alkalmon az én édesanyám is megtért 35 évesen. De megtértek Beregrákosról többen, 18-20 évesek is, átadva életüket Jézus Krisztusnak. Munkácsról járt ki hozzánk Pázsit József református lelkész utógondozásra és bibliaórákra. A bibliaórákat a mi házunkban tartották. Én, a 9 éves kislány minden unszolás nélkül rendszeresen részt vettem ezeken az alkalmakon. Sok evangéliumi éneket megtanultam a Halleluja című énekes könyvből. Nagyon boldogan énekeltem, dicsőítettem Istent és Krisztust. Egyszer egy alkalmon Isten Szentlelke megérintett engem, szinte kényszerített, hogy saját szavaimmal hangosan imádkozzam én is, amin a felnőttek meglepődtek, de még én magam is. Ezután a bibliaórákon a Lélek indítására rendszeresen imádkoztam. Így gyermekkorban indult el az én lelki életem, amiért máig is áldom Istent, mert megőrzött a kicsapongó ifjúsági élettől, a mulatságoktól és táncoktól. Az Úr nem engedte, hogy a komszomol tagja legyek. Egyedül csak tőlem, a 20 felvételre ment középiskolástól kérdezték meg: járok-e templomba. Mivel jártam, ezért nem vettek fel a szervezetbe. A későbbiekben nehézségek és megpróbáltatások által formálta életemet Isten. A kommunista időkben a munkahelyemen is megkülönböztettek azért, mert részt vettem a templomi énekkarban. Isten ráébresztett arra, hogy teljesen átadjam életem Jézus Krisztusnak, és döntöttem, hogy mindenben az Ő akaratát akarom követni.

A Lukács 18,16-ban azt olvassuk: *„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket!"* Engem szüleim annak idején nem akadályoztak hitéletemben, mert ők megértették ezt az igét. Hívő életem során sok családban megfordultam és azt tapasztaltam, hogy gyermekeiket sokan tanították bugyuta versikékre, dalocskákra, de kevesen tették össze kis kezeiket, hogy imádkozni tanítsák őket.

Az Úr kegyelméből én is taníthattam a 10 éveseket énekelni, Istent dicsérni, dicsőíteni, imádkozni, és taníthattam nekik az evangéliumot.

Most az ünnepekre készülve, ti, kedves édesanyák, édesapák, nagyszülők tudtok-e beszélni gyermekeiteknek, unokáitoknak nagypéntekről és húsvétról? Tudtok-e igazán Isten szerint ünnepelni, mert nem a húsvéti hímes tojás, húsvéti nyuszi vagy az ünnepi ebéd az igazi ünnep!

A napokban ezt olvastam Ámosz könyvében: *„Gyűlölöm , megvetem ünnepeiteket, ünnepségeiteket ki nem állhatom." Ámosz 5,21.*

Ha Isten ezt mondta, akkor Izrael népének, akik még igyekeztek betartani Isten törvényeit, áldoztak az ünnepeken, menynyivel inkább mondja ezt most nekünk, a magyar népnek, akik semmibe vesszük Isten parancsolatait.

Még ez is nagyon jó volt nekem Ámosz könyvéből, ami megszívlelendő: *„...gonosz idő ez! A jóra törekedjetek, ne a gonoszra, akkor veletek lesz az Úr"! Ámosz 5:13-15.* Talán a magyar népnek is megkegyelmez Isten, ha ezt a tanácsot megfogadja.

Ezért nagyon kérlek benneteket, kedves szülők és nagyszülők: vegyétek elő a Bibliát, olvassátok el a gyermekeknek nagypéntek és a dicsőséges feltámadás történeteit, a csodákat, és tanítsátok őket imádkozni. Tanítsátok őket a jóra, amíg még van időtök! Szívemből kívánom, hogy így legyen.

M. Ilona, Ukrajna

SZOLGÁLJATOK AZ ÚRNAK ÖRÖMMEL

Az én történetem régi ugyan, de tanulságos lehet több szempontból is. Ezeket az eseményeket szinte kincsként őrzöm szívemben és gondolataimban. Ezek a történések még inkább hálára indítanak az én Istenem iránt. Áldott vezetését, szeretetét a régmúltban is úgy tette, ahogy a mai időkben. Sokszor egy – egy dologban homályosan látunk, de Ő olyan bölcs Isten, hogy Ő mindig a jövőnk szemszögéből nézi, intézi dolgainkat. Akiket Ő kiválaszt mint jó pásztor, azokat szeretettel tereli, akár völgyben, akár hegyen vagy napfényben vezessen is az út.

Kicsiny gyermekkorom emlékei idéződnek fel bennem, amikor tudom, hogy Isten eszközeként használt az Ő dicsőítésére. Úgy 5-6 éves lehettem, amikor a mi gyülekezetünk ifjúsága meghívást kapott egy szomszéd kis faluba szolgálni, evangélizálni. Akkor a mi gyülekezetünk taglétszáma kb. 100 körül volt. Ahova hívtak, ott akkor csak néhány tag volt. Ők néhányan át is jártak vasárnaponként hozzánk istentiszteletre, mivel ott nem volt lelkipásztor. Így a meghívásnak eleget téve el is mentünk többen, kb. 30-an. Néhányan még idősebbek is. Gyalog tettük meg ezt az utat, mivel 2-3 kilométerre volt tőlünk. Szép májusi nap volt. Ez az alkalom egy családi ház udvarán lett megtartva, mivel a lakás kicsinek bizonyult volna, mert még nem volt ott imaház. A lelkipásztor igehirdetése után énekek, szavalatok hangzottak el, hogy terjedjen az örömhír Isten dicsőségére. Drága édesapám ekkor még Oroszország, Kijev lakója volt hadifogolyként, 4 évig. Drága édesanyám pedig az akkori időkben tért meg.

Ebben az időben édesanyám sok kedves gyermekversre tanított meg engem, mivel olvasni nem tudtam. Előbb ő tanulta meg a verseket, majd este lámpaoltás után engem tanított. Én nagyon szerettem tanulni és szavalni is. Mindig arra tanított, hogy tisztán és értelmesen mondjam el a verset. Én igyekeztem is eleget tenni ennek a kérésnek. Persze akkori gyermeki értelmem még kevésbé fogta fel egy-egy vers mondanivalóját. De mint később kitűnt, a hallgatók örömmel vették szolgálatomat. Örömöm még meg is duplázódott, mivel a nénik, bácsik mindig megdicsértek, és újabb és újabb kis gyermekversekkel ajándékoztak meg. Az akkori pódium ill. emelvény számomra egy egyszerű szék volt. Itt e kis verset most közre is adom, gondolom kedves lehet kisgyermekek részére is, ha szüleik felolvassák nekik.

Szolgálat

Két kis leány mendegél,
Arcuk örömről beszél,
Karonfogva rendesen,
Mennek szépen csendesen.

Ám egyszer csak megállnak,
Tudjátok mit vigyáznak?
Öreg néni ballag ott,
És visz nehéz csomagot.

Összenéz a két kislány,
Hozzá lépnek szaporán.
Öreg néni segítünk,
Terhén mi majd könnyítünk.

Hová, merre visz útja?
A két kislány ezt súgja.
Ahogy így mendegélnek,
A céljukhoz elérnek.

A csomagot átadják,
S a jutalmat megkapták.
Ti is ekkép tegyetek,
Szolgálatkész legyetek.

Szeretem az ifjúságot, a fiatalokat, de többször szinte akaratlanul is látom, mennyire nem működik ez a szó, hogy szolgálat. Például tömegközlekedésben, egy idős vagy beteg embernek egy helyátadás erejéig sem. Pedig ez talán nem is szolgálat lenne, csak udvariasság. Persze tisztelet a kivételnek.

A szolgálat gyakorlati megvalósítása minden korosztályt érint, az idősebbeket is. Isten nem rak nagyobb terhet a vállunkra, csak amennyit elbírunk.

Szeretném, ha lelkületem megegyezne a zsoltáríró szavaival: *„Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!" Zsolt 100,2*

K. Sándorné, Miske

Bíztam az Úrban

Saját életemről szeretnék bizonyságot tenni, hogy milyen kegyelem volt megélni gyermek, és ifjúkoromat már az Úr Jézussal. Ez teljesen betöltötte az életemet örömmel és feladatot is adott.

Hívő családban nevelkedtem, szüleim követendő példaképek voltak mind a hat testvéremnek és nekem is. Gyenge testalkattal, gyenge látással áldott meg az Úr, melyet hittel fogadtam Uram kezéből, bízva abban, hogy gyermekére így is gondja lesz. Isten Igéje erősített, éveim alatt ezt sokszor megtapasztaltam. Ezek a tövisek alázatos élettel ajándékoztak meg.

Külön testi családom nincs, de a házasságban élő testvéreim gyermekei, unokái is mind az enyémek. 15 gyermek és 19 unoka van a családunkban. Közöttük 5 az én keresztgyermekem.

Nagy örömben volt részem, mikor az elmúlt évben egyik fiú testvérem gyermeke úgy köszöntött anyák napján, mint saját édesanyját. Áldást kérő imádságban, melyet ő fogalmazott meg.

Mikor testvéreim kirepültek a családi fészekből, én maradtam drága szüleimmel. Imádkoztam, kértem az Urat, ha akaratával megegyezik, adjon munkalehetőséget, hogy senkit ne terheljek ezzel. Inkább én szeretnék segíteni másokon. Imádságom meghallgatásra talált, meghívtak a községünkben működő bölcsödébe gondozónőnek. Szakképesítésem még nem volt, de a szemorvos ellenjavasolt, hogy szememnek magas a dioptriaszáma, és a szemem látó idegei sorvadásnak indultak, 40 éves koromra meg fogok vakulni. De én bíztam az Úrban, és hallottam az Ő szavát: nem fogsz megvakulni. Él az Úr, és gyógyít, ha hiszünk Benne.

Az egészségügyi minisztérium kivételesen engedélyt adott, hogy folytathatom tanulmányaimat. Kitűnő eredménnyel elvégeztem a gondozói tanfolyamot, és most én vagyok a bölcsödében a vezető. Munkám elismeréséül Egészségügyi Miniszteri kitüntetésben részesültem.

Áldás kívánással:

H. Ilona, Hernádvécse

LEVELET KAPTUNK

Nagy örömmel hallottam az esti adás végén az újabb pályázat kihirdetését: A gyermeki hit. Nem tudom, ez volt e pontosan, de tudtam, erről írnom kell. Máig is a fülemben cseng ami történt. 1950-et írtunk, a legelső kisfiam 4 éves volt. Én újonnan megtért hívő voltam, és igyekeztem a gyermekemet is az Úrhoz vezetni. Hogy mit mondtam neki, erre már nem emlékszem, de a hit megfogant kicsi szívében. Dicsőség legyen az Úrnak!
Egy reggel segítettem neki öltözni, és akkor vettem észre, hogy a térdében egy gennyes seb van, a sebben egy kis szálka volt. Mindjárt hoztam egy tűt, hogy kivegyem a szálkát. Ő azonban sírni kezdett fájdalmában, amikor a tű a sebhez ért. Nagy hangon sírni kezdett: Anyukám, ne bánts, majd Jézus meggyógyítja! Erre nagyon megdöbbentem. Nem emlékszem, hogy ilyen történt volna eddig vele kapcsolatban, de lám ehhez hasonlóval eddig is biztattam már őt, mert honnan is tudta volna, hogy Jézus meg tudja gyógyítani a fájdalmas sebet? Igen, mert hallotta, hogy Jézusnak van gyógyító ereje, bizonyára mondtam már neki, hiszen mesét kizárólag a Bibliából mondtam neki. Sosem mondtam neki, hogy az mese, hanem igaz volt. Soha nem meséltem neki a farkasról sem egyéb közismert mesét, csak bibliai történeteket az ő gyermeki színvonalán. De ő tudta, hogy amit mondok neki, az mind igaz és valóság. Tudott már Jézus gyógyító hatalmáról, és ezt olyan komolyan el is hitte. Hitte, hogy az ő fájdalmas sebét is meg tudja Jézus gyógyítani. Persze én minden sírása ellenére hamar kivettem a fájdalmas, gennyes kis sebből a szálkát, és bekötöttem, de ezt a jelenetet mégsem felejtettem el 60 év után sem. Bizonyára ő már rég elfelejtette, de rám olyan nagy hatással volt az ő kis gyermeki hite: majd Jézus meggyógyítja.
Bár lennénk ilyen biztosak mi, mindnyájan hívők, ha imádkozunk a gyógyulásért: Ő ha akarja, meggyógyíthat.

Közben a lányom eszembe juttatott egy másik esetet, ami szintén ezzel a kisfiammal történt vagy 2 év múlva. Egerbe mentünk egy baráti családhoz látogatóba. Kimentünk az egri gyógyfürdőbe a férjemmel és a kisfiammal. Volt ott gyermekmedence, homokozó. Őt otthagytuk egy kis időre, hogy ússzunk egyet. Milyen felelőtlenség volt ez a részünkről! Mikor visszamentem hozzá, a gyermekmedence alján láttam meg őt a víz alatt. Ott állt. Azonnal beugrottam a vízbe, kihúztam, de nem nyelt vizet. Majd megkérdeztem tőle. Nem ijedtél meg? Nem, mert tudtam, hogy értem jössz – válaszolta. Igen, itt is Urunk vigyázott rá! Most ez a fiam 64 éves, 11 gyermek édesapja, komoly hívő ember, felesége és több gyermeke is megtért.

* * * *

Talán megkapták azóta a telefon üzenetemet, amellyel a szombat esti adásra reflektáltam, amikor a téma a halál volt. Magam sem vagyok messze tőle, 86 éves vagyok.
Nem tudom, kinek a könyvéből olvastak fel, már rosszul hallok, de arra felfigyeltem, amikor a Testvér azt olvasta, igen kihangsúlyozva, hogy a halál egy pont. Egy igen nagy pont.
Gyökössy Bandi bácsi, akitől hallottam már kis esszéket a rádiónkban, annak idején azt tanította nekünk, amikor az újpesti parókián prédikált, ahová az ország távoli megyéiből is utaztunk, ha evangélizációs hét volt, hogy a halál egy kettőspont. Azaz nem a véget jelenti, hanem ezután ítélet jön, tehát nincs mindennek vége. Sőt, akkor kezdődik az, aminek soha nem lesz vége: az örök élet vagy örök halál.
Akkor, 30-40 évesen nem foglalkoztatott úgy a halál kérdése, mint most, de ezt a tanítást jól megjegyeztem, és a mai napig is hiszem és vallom. Meg van írva, hogy az emberek egyszer meghaljanak azután ítélet következik. Lásd a gazdag Lázár történetét, amiről írtam is a közelmúltban, és meg is jelent egy kis tiszántúli újságban, a lelki ébresztőben.
Nem akarok erről többet írni, én maradok ebben a hitemben, amit akkor nyertem az Úrtól, ez pedig nem lehet választóvonal a hívők között. Hiszen majd úgyis „meglátjuk".
Örülök annak is, hogy vannak olyan hangok, akik azt mondják, nem lehet különbséget tenni hívő és hívő között azon az alapon, hogy melyik egyháznak a tagja. Pl. evangélikus, református, katolikus, baptista stb. Ha megtért, bűnbocsánatot nyert; az Úr Jézusba vetett hit az üdvözítő hit. Mit mondott az Úr? ÉN vagyok az ÚT, az IGAZSÁG és az ÉLET, nem mehet senki az ATYÁHOZ csak én általam. Hiszen így van egy kezdettől fogva. Voltak a keresztények és pogányok. Azaz Krisztus hívők, és az ŐT elutasítók. Ehhez nem szabad semmit hozzá tenni, sem elvenni belőle. Örülök, hogy a MERA is ezen az alapon működik. Hiszen végső fokon a Krisztus hívők fognak csak üdvözülni. Hogyan? Kegyelemből, hit által. Úgy legyen, ámen.

K. L.né Ida néni, Dömefölde

Hálás szívvel és szeretettel köszöntöm mindnyájatokat. Örömmel köszönök meg minden küldeményt. Köszönöm az Antenna újságot, a barátaim, ismerőseim mindig örömmel fogadják. Köszönöm Istennek, hogy naponta hallgathatom Isten szent igéjét. Általatok épülhet, erősödhet a lelkem ebben a nyughatatlan, bizonytalan világban. Már évek óta nem írtam, csak szerény támogatásom jutott el hozzátok, melyet mindig visszaigazoltok.
Drága édesanyám 2005-ben, 95 évesen az Úrhoz költözött, aki élete végéig megőrizte szellemi frissességét. Édesanyám 1992-ben költözött hozzám. Én egyedül voltam, férjemet 1989-ben magához szólította az Úr. Két gyermekem a fővárosban él. Minden este együtt hallgattuk a MERA adását, amit nagyon várt. Hálát adok az Úrnak és nektek kedves testvéreim, hogy idős édesanyámnak a 13 év alatt ilyen nagy örömben lehetett része. Nagyon várta Gerzsenyi lelkész testvér Biblia magyarázatát, melyet könnyen megértett. Ezúton köszönöm választékos ,kedves szavait.
Én már a férjem halála utáni hetekben megtaláltam az adást, de akkor még Monte Carlóból sugározták. Amikor rátaláltam, éppen az özvegyekről szóló részeket magyarázták. Az én Istenem vezetése által azt hallottam, amire a lelkem vágyott. Azóta hallgatom! Mélységes nagy gyászomban az esti ige hallgatása segített visszatalálni az életbe.
Kedves testvéreim! Munkátokra Isten bőséges áldását kérem, mellyel igen nagy szolgálatot végeztek a bűnös emberiség javára. Kívánok erőt, egészséget mindnyájatoknak. Imádságos szeretettel búcsúzom: ***Mária néni***

„Társadalmi nem” - NEM!

A „gender-ideológia” mint veszélyforrás

Egy rádióriport indított arra, hogy beszámoljak olvasóinknak egy olyan jelenségről, amely hivatalos támogatással, szabadon szedheti áldozatait.
Az óvodák megkapták az új nevelési irányelveket, melynek értelmében már pici kortól mindent el kell követni a nemek közti különbségek eltörlése érdekében! A kisfiút lányos játékokkal és szerepekkel, a kislányokat pedig fiúsan kell nevelni! A cél az, hogy kamasz- vagy ifjúkorukban maguk döntsenek arról, milyen nemi szerepet választanak.
Azt hiszem, nem kell bizonygatnom, mekkora istenkáromlás ez! A teremtés rendje alapján Isten a férfit férfinak, a nőt nőnek teremtette, s a feladatukat is ennek megfelelően szabta meg a gyermekek nevelésében, a családi életben.

A kicsi gyermekeknél megfigyelhető Urunk csodálatos munkája, bennük még természetesen működnek az isteni adottságok. Óvodás fiúunokám gyakran mesélt nekem Zsófikáról, s az óvónéni jóvoltából egyszer megleshettem együttlétüket. A gyerekek éppen ebédeltek, mikor megláttam, hogy egy édes kis copfos (az a bizonyos Zsófika) odahajol Levente unokámhoz, és megfújja a levesét! Ebéd után pedig még a száját is megtörölte, mert észrevette, hogy maszatos maradt. Mi ez, ha nem a vele született gondoskodás? A játszótéren is sok kedves jelenetnek voltam már tanúja – viselkedésben, játékban láthatóan elkülönültek a kis Ádámok és Évák.
Amikor a fent említett riportban végighallgattam egy „hivatalos” tisztviselő és egy bátor óvónő vitáját, annyira felháborodtam, hogy igyekeztem alaposan utána nézni, mi is ez az új őrület, melyet az ENSZ és az EU is támogat.
Kiderült, hogy csak nekünk új ez az irányzat, hiszen már 1995-ben hivatalosan bevezették egy női világkonferencia záródokumentumába a „gender-mainstreaming” kifejezést, vagyis a „társadalmi nem” fő irányként való érvényesítését. Az ENSZ – az emberi egyenlőség elve alapján – elkötelezte magát az elmélet mellett. 1996-ban követte az EU is, és lassan felépült az ún. „gender-ideológia”, melynek fokozatai:
1. a nők egyenjogúsítása
2.a homoszexualitás egyenjogúsítása
3. a jövendő nemzedék szellemi átnevelése és életkörülményeinek megváltoztatása.

Ezekre az alapelvekre ENSZ-EU-nemzeti programokat telepítenek, melyek jelentős pályázati pénzekkel támogatott, ún. „gender-mainstreming” (gender-főirány) programokban mára már politikai akaratként nyilvánulnak meg.
A „gender-ideológia” ezzel a nemek és a család tagadásáig jut el! Felfogása szerint az ember valamiféle semleges lénynek születik, akinek alapvető joga és képessége, hogy maga határozza meg nemét, szexuális kapcsolatainak tartalmát, formáját és irányultságát. Így jutottunk el oda, hogy már a magyarországi óvodák is megkapták felettes szervüktől az új nevelési irányelveket. Nagyon remélem, hogy a rádióban hallott okos és elszánt óvónőhöz hasonlóan mások is lesznek, akik nem engedelmeskednek.
Vajon milyen célok húzódhatnak e törekvés mögött? „Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme” – olvashatjuk a Szentírásban. A család intézményének szétrombolása mögött is elsősorban a haszonszerzés áll: az egyedülállók ugyanis több hasznot hoznak, hiszen a költségeket nem több családtag után fizetik. A családellenesség egyébként a marxizmusban gyökerezik, amely a családot tartotta minden elnyomás és egyenlőtlenség forrásának, és ezért le akarta rombolni.

Nekünk, akik a Szentírást tartjuk zsinórmértéknek, és ismerjük Isten akaratát, parancsolatait, mindent meg kell tennünk azért, hogy szeretetteljes családi háttérrel, a szülők példamutatásával megóvjuk a gyermekeinket, fiataljainkat a gonosz mesterkedéseivel szemben!
Tájékoztassuk, figyelmeztessük egymást, legyünk éberek!

Zika Klára

LELKIISMERET

Különös bíró.
Nevetést szüntet.
Szavára szíved
torkodban lüktet.
Szól, ha valami
szokatlan történt,
vagy ha átvágtál
íratlan törvényt.
Hibáztál. Tudja.
s nem szóltál róla.
Valótlant mondtál
kérdező szóra.
Bajbajutottnak
nem segítettél,
vagy súlyosabbat
is tettél ennél.
Ártatlan társad
váddal illetted,
azt, aki mindig
ott áll melletted.
Érzékeny műszer,
méri a rosszat;
nincs, aki ettől
téged megfoszthat.
Páratlan bírád
hangját ismered.
Tanuld meg nevét:
LELKIISMERET.

Barabás Éva

EGYETLENEGY

Szétzüllik a vágyak csapatja,
ez erre, az amarra megy,
szívem mind, mind magára hagyja,
csak egy marad, egyetlenegy:
Egy lábnyomot követni végig,
célomhoz egyre közelébb,
egy ölelést szívemre zárni
s megőrizni a melegét,
egy látomást kísérni végig,
sötét, sivatag helyeken,
egy álomért küszködni égig,
míg valóság lesz odafenn.

Füle Lajos

Az ima hatott

Én is nős vagyok, mindketten szorosan az Úr gyermekei vagyunk. Az Úr megáldott két gyermekkel, mindketten leányok, akik szintén az Úr gyermekei családjukkal együtt. Szeretik az Urat és egymást.

Most visszaemlékeztem gyermekkoromra. 5 éves voltam 1944-ben amikor dúlt a háború. Szatmárnémeti szőnyegbombázást kapott. Szörnyű helyzetben voltunk az egész város lakosságával együtt. Délutánonként szólt a sziréna, és mindannyian menekültünk a bunkerekbe. Minden nap a halál várt ránk. A bunkerben 37 ember préselődött összse. A férfiak, nők és gyermekek sírtak és imádkoztak Istenhez. Én is megkérdeztem édesapámtól, hogy melyik imádságot imádkozzam. Ő mondta és én ismételtem utána. Az ima csodálatosan hatott rám és a környezetemre is. Nagyon megnyugtató volt mindannyiunk számára. Én ilyenkor szépen elaludtam, és mintha semmi sem történt volna.

A közelben szüleim elbeszélése szerint egy gyújtóbomba esett le. Reggel, mikor vége volt a légiriadónak, kijöttünk mindnyájan a bunkerből. A közelben döglött állatokat láttunk. A szomszédban egy magas farakás égett. Én azt hittem, hogy disznót perzselnek. Német katonák oltották a tüzet.

Most hogy már eljárt az idő felettem hálát adok az Úrnak csodálatos szabadításáért, irgalmáért, hogy így megőrzött. Szüleim is, akik hívő emberek voltak, soha nem estek kétségbe. Már ők is az Úrnál vannak. Mindenért az Úré legyen a tisztelet, dicsőség és magasztalás.

M. Jenő, Románia

Kérjük, hogy ha teheti, gondoljon a **MERA**-ra ebben az évben is, amikor Ön, vagy rokonai az adóbevallás időszakában rendelkeznek az 1% felől. A bent maradó 1%-ot az állam használja fel, s ha már van lehetőség felőle dönteni, érdemes ezzel élni…

Adószámunk:

18007411-1-42

Előre is köszönjük!

Tényleg Isten kezében vagyunk...

Kicsi gyermekeinket nevelve szinte naponként tapasztaljuk annak az igének az igazságát hogy: *„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába." (Mt 18,3).* Sokszor megdöbbent egyszerű gondolkozásuk, Istenbe vetett erős bizalmuk, hitük és az, ahogy a megértett igéket rögtön alkalmazni próbálják túlkomplikálás nélkül.

Nemrégiben egyik este, a lefekvés előtti szokásos Biblia olvasást követően nagyobbik lányunkkal hosszasan beszélgettünk arról, hogy kik is mehetnek majd be a mennyországba. (Mindig nagyon érdekli őt ez a téma.) Elmondtam neki (ismét), hogy csak azok, akik hisznek az Úr Jézusban, és akiknek Ő megtisztíthatta a szívét. És azt is, hogy aki nem a mennyországba kerül majd, az a pokolba jut (más lehetőség nincs). Aztán ő még több dolgot is kérdezgetett, majd imádkoztunk és lefeküdtünk. Másnap, ahogy a kertben ügyködtünk, egyszer csak megszólal a szomszédék házára pillantva: Anya, ők mikor járnak imaházba? Hát – mondom neki – ők úgy tudom, nem járnak. De miért nem járnak? – kérdezi tovább. Hát, mert ők nem nagyon hisznek az Úr Jézusban – felelem neki kissé bizonytalanul. Kis csend, majd megszólal: Anya, akkor ők a pokolba fognak jutni? Elszorul a szívem a kérdését hallva... és nekem is eszembe jut az előző esti beszélgetésünk minden mondata... Milyen furcsa ezt az amúgy egyszerű tényt így feketén-fehéren kimondva hallani. Azok az emberek, akiket szeretünk, akikkel nap, mint nap kapcsolatban állunk, és amúgy kedvesek és rendesek, igen, rájuk is a POKOL vár, ha meg nem térnek! Ó, ha ezt az eszünkbe tartanánk folyamatosan. Azt hiszem, egészen más dolgok lennének akkor a fontosak a számunkra... És minden lehetőséget megragadva igyekeznénk őket megmenteni attól, ami rájuk vár... Visszatérve lányunk kérdésére, kicsi hallgatás után azt feleltem neki: Én hiszem, hogy nem fognak a pokolba jutni, hanem ők is elkezdenek majd hinni az Úr Jézusban, mint mi. És ezzel a mondatommal – hála Istennek – sok minden megváltozott, elsősorban bennem és bennünk. Tudatosult, hogy nekünk ennek a megvalósulása érdekében még mennyi mindent kell tennünk, megragadva minden lehetőséget. És azóta hálás szívvel mondhatom, hogy több mély lelki beszélgetésen vagyunk túl ezekkel a szomszédainkkal, és napi imatémáink között szerepel, hogy ők NE JUSSANAK A POKOLBA. És megdöbbenéssel (és nagy örömmel) hallgattuk nemrégiben a feleség beszámolóját, amikor valami zűr adódott az albérlőjükkel kapcsolatban, hogy: Egész éjjel nem tudott aludni emiatt, de már imádkozott érte, és tudja, hogy rendeződni fog az ügy. Halleluja!!!

Sokszor megszégyenítő az is, ahogy a gyerekek kitartóan, hittel imádkozni tudnak. Ezt tapasztaltuk meg akkor is, amikor egy hátsó lábaira teljesen béna kiscica gyógyulása volt a „tét". Ez a cica nálunk született még a tavasszal, de mivel menni egyáltalában nem tudott, anyja egészséges 3 testvére mellől kirakta (mondván életképtelen). Mi meg persze megsajnáltuk és visszatettük. Kétéves kislányunk egy este se felejtett el buzgón imádkozni érte: Anya, az Úr Jézus majd meggyógyítja! – mondta. Férjemmel mi egyre tanácstalanabbak lettünk. Esélyét se láttuk annak, hogy abból a macskából legyen valami. Úgy éreztük: ehhez még Jézus is kevés. De gyermekünket se akartuk teljesen kiábrándítani, így vártunk... Lányunk minden nap ellenőrizte a macska hogylétét. Egyik reggel férjem azzal fogadott, ő nem bírja tovább nézni a kismacska szenvedését, agyoncsapja... de aztán mégis eszünkbe jutott: Mit mondunk majd akkor a lányunknak? Mégse tettük. És nem hinném el, ha a saját szememmel nem láttam volna, hogy az a nyomorék kiscica napról napra jobban lett. Először csak lábra állni tudott, majd kúszni, végül bicegve menni, majd szaladni és fára mászni is! Ma már senki meg nem mondaná, hogy valaha valami baja volt. Csoda! Isten egy gyermek talán jelentéktelennek tűnő imádságára is figyel! És ő ma is felette áll a természeti törvényeknek?! IGEN! És milyen jó ezt tudni és tapasztalni! (Persze kislányunk ezen fenn se akadt: „Én mondtam, hogy meggyógyítja Jucót – mert így hívják – az Úr Jézus"...)

Egy másik tanulsággal bíró történet is eszembe jut így visszatekintve. Egyik délután nagyobbik lányunkat altattam az emeleten, a kisebbik a kocsijában aludt. Szó mi szó a sűrű nappalok és éjszakák hatására engem is elnyomott az álom. Egyszer csak úgy félálomban hallottam, amint lányom leszáll mellőlem az ágyról és elindult lefelé, távolodó léptek hangja..., aztán ajtó nyitás..., majd ismét léptek hangja... Felriadok... Amikor úgy félálomba hal-

lottam mindezt, nem gondoltam semmi rosszra, azt hittem WC-re ment le, hisz mostanában ahhoz már nem kért segítséget, de aztán mikor újabb ajtó nyitást halottam és egyre halkabb lépteket, megijedtem, és rohantam utána szólongatva... Semmi... Hova tűnhetett és miért? Szipogva találtam rá a pincénkben: Anya, téged kerestelek, hol voltál? – kérdezte zokogva. Már azt is kitaláltam, mit tudok egyedül játszani. – zokogta. Elmondása szerint hirtelen felébredt az alvásból (persze csak úgy félig), meg se nézte az ágyat, lement engem megkeresni. Mivel nem talált, és észre vette, hogy a kandallóban már alig ég a tűz, megfogta a ronggyal a kilincset (ahogy szoktuk), kinyitotta az ajtaját (ami pont akkora, mint ő) és rakott rá fát, hogy ne fázzanak meg kistestvérével. Aztán cipőt vett (amit eddig sose tudott felvenni), és elindult a pincébe (ahová mindig is félt egyedül lemenni, mert sötét van és a lépcső is rossz), hogy megnézze, ott vagyok-e. Csak egyetlenegy dolog nem jutott mindeközben eszébe, hogy kiáltson egyet nekem, pedig akkor rögtön feleltem volna... Ez az eset is mély nyomokat hagyott bennem. Hányszor vagyok, vagyunk vajon így lelkileg, hogy küzdünk, (sokszor talán erőnket és képességeinket meghaladó mértékben is), futunk fűhöz-fához, intézkedünk, összekuszáljuk a szálakat, majd magunkba zuhanva elkeseredünk; csak épp egy nem jut eszünkbe, vagy csak túl későn, az, hogy kiáltsunk. Kiáltsunk mégpedig Istenhez, aki ott van karnyújtásnyira tőlünk, és talán „tehetelenül" nézi a mi vergődésünket, és lehet, hogy már régóta kész lenne a megoldás is Nála, csak nem kérjük. De jó lenne, ha mindig elsőként kiáltanánk, és elsőként hozzá kiáltanánk, nem csak akkor, amikor már mi jó alaposan összegubancoltuk a szálakat... („Nagylányunkban" amúgy ez a saját maga által kovácsolta eset maradandó sebeket hagyott, azóta is retteg attól, hogy el tűnök, és rögtön pánikba esik, ha szeme elől téveszt...)

Aztán az is megesik, hogy egy-egy nehéz élethelyzetben Isten gyermekeink hitén keresztül üzen, vagy erősíti a mi meg-megingó hitünket is... Kicsit több, mint egy évvel ezelőtt, második gyermekünket várva, egy rutin ultrahangos vizsgálatot követően közölte velünk az orvosom, hogy az akkor 14 hetes kis magzatunkkal lehet, hogy nincs minden rendben. A nyaki redő megvastagodása (ami az ultrahangos felvételen mérhető volt) a Down-szindróma egyik jele lehet. Először talán fel se fogtuk, miről is van szó igazán, de aztán az ilyen esetben kötelező tucatnyi egyéb vizsgálat és „fejtágítás"(= genetikai tanácsadás) hatására, egyre nyomasztóbban nehezedett ránk a kérdés: Mi van, ha nem lesz egészséges? Mert hát addig, amíg csak elméletileg hallunk ilyen esetekről, meg valószínűségekről, meg kockázatról, addig talán könnyen megy az állásfoglalás: Az élet Ura Isten, nekünk nincs jogunk dönteni életről és halálról; de amikor az ember maga kerül oda, hogy belegondol abba, hogy esetleg egy egész életet fog leélni egy súlyosan beteg gyermek szülőjeként, akkor azért már nem olyan fekete-fehér minden. Főleg ha még erre az orvosok sora is rátesz egy lapáttal (akik finoman ugyan, de nem normálisnak nézi az embert, ha azt mondja – amit mi is mondtunk –, hogy: Nem kérünk további vizsgálatot, akkor is megtartjuk, ha beteg). Nem könnyű időszak volt ez. Jó, hogy sokan imádkoztak értünk. Teli voltunk kérdésekkel: először is talán azzal, hogy: Miért engedte ezt meg Isten? Miért pont velünk történnek ilyen dolgok? Csak nem tettünk valami olyat, aminek a büntetése lenne ez? Aztán már inkább olyan kérdésekkel birkóztunk, hogy mi is lesz, ha tényleg nem lesz egészséges? Hogy fogunk megbirkózni azzal az óriási feladattal, amit egy beteg gyermek ellátása-nevelése jelent? Nehéz volt letenni az egész életünket és családunk életét Isten kezébe. És bár egyértelmű bizonyosságot arról végig nem nyertünk, hogy egészséges lesz a baba, mégis történtek apró dolgok – hiszem, nem véletlenül –, amik minket is változtattak. Például ezzel egy időben „feltűnt" egy Down-kórós kislány (Panka) a játszótéren. Valószínű addig is ott volt, csak talán mi lettünk most fogékonyabbak az észrevételére. Olyan megnyugvás volt látni, hogy ő is ugyanolyan szerethető kis lény, mint a többiek, csak talán kicsit lassabb, és nem zseni. Aztán a másik dolog az akkor még épphogy kétéves lányunk egyre hevesebb tiltakozása volt, aki mindig rávágta (ha az ő jelenlétében „imádkozni mertünk" a kisbaba egészségéért anya hasában), hogy ne imádkozzatok, már megygyógyult! Mindig olyan megszégyenítőnek éreztem az ő kis ellentmondást nem tűrő hitét. És harmadszor a hosszas imádkozásban – Legyen meg a te akaratod! – talán mi is oda jutottunk, úgy lesz nekünk a legjobb, ahogy Isten akarja.

És tényleg úgy lett. Azóta is a hálánk száll Felé, ha kislányunkra nézünk. Köszönjük, hogy nem kérte tőlünk, amit jogában lett volna kérni. Köszönjük, hogy egészséges, okos és gyönyörű. És azt is, hogy ezzel talán többek (hitetlen barátaink közül is) láthatták, hogy mi tényleg Isten kezében vagyunk, és Benne szeretnénk bízni, és megéri imádkozni Őhozzá.

G.-né Á. Tímea

Ugye, ez nem mese?

Nagyon szép ünnepség volt gyermekek részére. Tele volt a templom gyerekekkel, felnőttekkel. Szavalatok, énekek hangzottak el, nagy volt a várakozás. Én következtem az Igével szolgálni. Az öt kenyér és a két hal történetét olvastam fel.

Próbáltam a gyermekeknek elmondani: már három napja követték az Úr Jézust, elfáradva, éhesen kint éjszakázva, várva a gyógyulást, az új tanítást. Megszánta az Úr Jézus a sokaságot, a tanítványokat utasította, hogy adjanak enniük. Jézust körülvette a tanítványok gyűrűje és a sokaság. Valószínű, hogy András közelében volt egy gyermek, kinek volt öt árpa kenyere és két hala. Az édesanyja pakolta neki, hogy ne éhezzen. Jézus közelében volt a tanítványokkal együtt. Így került a látótérbe. Nem ette meg a kenyeret és halat, még harmad nap is vitte a kis batyut. Hozzátok ide, szólt az Úr Jézus. Mi ez ennyinek? Csak ültessétek le a sokaságot a fűre, ötvenesével.

Hálát adva adta a tanítványoknak, a tanítványok a sokaságnak. Megelégedtek mindnyájan, mintegy ötezer férfi, asszonyokon és gyermekeken kívül. Még maradt is tizenkét kosárral. A kisgyermek is többet vitt haza, mint amennyit hozott. Nem csak a kenyeret és halat adta oda, hanem a szívét is az Úr Jézusnak.

A kisfiam mind ez ideig ott topogott körülöttem, 3-4 éves lehetett. Felnézett rám és megszólalt: Ugye, apa, ez nem mese? Könnyes szemmel válaszoltam: Nem mese ez kisfiam. Ez nem mese.

Kedves gyerekek, felnőttek! Hallhattátok a kisfiam kérdését, ami nem is kérdés, hanem benne van a válasz is. Mert mi nem mesterkélt meséket hirdetünk, hanem a valóságot, az Evangéliumot, ami közöttünk történik. Péter beszélt pünkösdkor az Élő Kenyérről, Jézus Krisztusról.

S. Mihály, Vésztő

GYERMEKEK SZÁJA ÁLTAL

Hogyan mentette meg kis húga életét.

16 éve történt ez a megható eset. Három gyermekünk volt akkor: a 10 éves Balázs, a 7 éves Zsófi és az 5 éves Máté. Zsófika katolikus iskolába járt, s mivel apai nagymamája igen erős volt a hitben és lélekben, folyamatosan kezdtünk mi is felzárkózni, épülgetni a vasárnapi istentiszteletek által. Negyedik gyermekünk már ekkor megfogant. Nem szóltunk még senkinek róla, mert nem szép kimondani, de hirtelen tanácstalan voltam.
Mitévő legyek? Gondoltam megbeszélem édesanyámmal, de férjem így szólt: ezt nekünk kell eldönteni!
A reggeli asztalnál ültünk a három gyerekkel, akik semmit sem tudtak az új jövevényről. Zsófika megszólalt a csendben: Apa, innen még hiányzik valaki. Férjemmel egymásra néztünk, szemem könnybe lábadt, és el volt döntve, hogy Fannika mindenáron közénk tartozik! Azóta is egy jólelkű, mosolygós teremtés.
Az elmúlt 16 év sok változást és fejlődést adott hitéletünknek, amit elsősorban anyósomnak köszönhetek, aki 8 gyermeknek adott életet, ebből 5 maradt életben. Töretlen hittel vállalt minden jót és rosszat életében.
Hála legyen Istennek mindenért: a rendszeres vasárnapi istentiszteletekért, az „elém tett" könyvekért és próbatételekért, amit az Úr irányító és védő keze és határtalan szeretete adott nekem.
2003-ban megszületett a család ajándéka, 5. gyermekünk, Katinka, akit 45 évesen szültem, és akartuk hogy megszülessen!
Mindig derűs, ő emel föl minket, ha szükségét érzi, minden rezdülésre pozitívan reagál. Mindenért hála és áldás az Úrnak!

Őt is kell valakinek szeretni.

Máté 5 éves volt, amikor az utcában lakó kis cigánygyereket behívta az udvarra játszani. Az ottani körülmények miatt nem akartam, hogy nagyon rendszeressé váljanak ezek a dolgok, ezért finoman kezdtem magyarázni, miért tartózkodom a dologtól. Mire ő rám nézett a kis gömböc arcával, és tiszta szívből mondta: anya, őt is kell valakinek szeretni.

M. Katalin, Bodony

ÚJ PÁLYÁZAT – MILY BÖLCS AZ ALKOTÓ!

Érdekes élményem volt a napokban. A konyhában tevékenykedve egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy az ablak előtti ezüstfenyőn fészkelő gerlénk nagyon bánatosan üldögél az ágon, egészen magába roskadva, s a máskor szinte rejtőzködő madár, most csak ül, nem törődve azzal, hogy figyelem. Megsajnáltam szegényt, gondolván, hogy bizonyára nem érti ezt a szeszélyes időjárást, a március közepi kiadós hóeséssel együtt. Aztán az is eszembe jutott, hogy néhány napja a kertben sétálva észrevettem, hogy bizony a „mama" már üldögél a fészkén. Na, gondoltam akkor, ti egy kicsit korán kezdtétek a fészekrakást, de sebaj, ezek szerint hamarosan itt a tavasz. De, helyette az újabb hóesés jött...
Szó ami szó, megszántam szegényeket, s máris indultam egy kis madáreleséggel enyhíteni ezen a mély „gerle bánaton". Igen ám, de amint a fa alá értem, akkor láttam, hogy nagyobb a baj, mint gondoltam, ugyanis a fa alatt mindenhol madártoll hevert, s napnál világosabban hirdette, itt bizony nem a kései hóesés miatt szomorkodik a madár, hanem a párja elvesztését gyászolja. Mégpedig megrendítően. Összetörten, elhagyatottan, vigasztalhatatlanul. Megdöbbentem. Ilyen is van?! Ezek a kis teremtmények is „éreznek"?! Nekik is fáj, a társ elvesztése?! Hát nemcsak mi, emberek, a „teremtés koronái" szenvedünk, nemcsak a mi szívünk sajog, ha a másiktól búcsúzni kell?!
De, itt nincs vége a történetnek, hiszen másnap, legnagyobb csodálkozásomra, az itt maradt „árva" hozzákezdett a fészek rendbetételéhez. Egész nap szorgalmasan dolgozott, s néhány nappal később, arra lettem figyelmes, hogy újra két galamb üldögél a diófa ágán. Elgyönyörködtem bennük, s közben azon gondolkodtam, milyen bölcsen intézte ezt a Teremtő. Nem engedte végképp bánatban tengődni ezt a kis állatot, mert élni kell, és szaporodni kell. A fajt ugyanis fent kell tartani, s így minden nehézség, minden fájdalom, halál és gyász ellenére is, végső soron az életnek kell győzni a halál felett. Ez a természet örök törvénye...
Ez valahol nagyon szép, és nagyon egyszerű. Különösen, ha egy galamb párról van szó. Ők ugyanis nem tudnak panaszkodni, legalábbis nekünk, embereknek is érthető szavakkal...
Ez már néhány hete történt, de azóta se hagy nyugodni az eset, s egyre egy kérdés motoszkál bennem: vajon én, hogy állok a nehézségekkel, a váratlan tragédiákkal?! Lenyomnak, cselekvésképtelenné tesznek, esetleg lázadóvá vagy magányossá válok tőlük?! Vagy pedig, – persze Isten segítségével –, képes vagyok a továbblépésre, ha kell, az újrakezdésre, hiszen azért győzött, mégpedig egyszer s mindenkorra az „Élet" a „Halál" felett, hogy én is élhessek. Már itt a földön is, mégpedig szabadon, boldogan, és végső soron, majd odaát a Menny dicsőségében örökkön-örökké.
Hát, kitudja. Talán mégis tudnak beszélni az állatok...

Talán Önöknek is vannak olyan tapasztalatai, élményei, amikor a természetben látott, vagy átélt dolgok Isten csodálatos bölcsességére, a teremtésben kialakított nagyszerű rendre irányították a figyelmüket. Talán egyik-másik bibliai rész is így lett érthetővé, világossá. Pál apostol a Római levélben határozottan állítja: Isten, a teremtett világ értelmes vizsgálata révén megismerhető... De már bölcs Salamon is felhívta a figyelmünket arra, hogy sok mindent tanulhatunk az oktalannak vélt állatoktól: *„Nem erős a hangyák népe, mégis beszerzik nyáron az eledelüket. Nem hatalmas a mormoták népe, mégis sziklák közt építenek házat. Nincs királyuk a sáskáknak, mégis rendezetten vonulnak mindnyájan. (Péld 30,25-27)*

Kérjük, írják meg nekünk azokat az eseteket, amikor akár személyes megtapasztalásuk, akár valamely családtagjuk élményei révén rácsodálkoztak a teremtő Isten hatalmára, bölcsességére.
A pályázat beküldésének határideje:

2010. május 16.

A borítékra kérjük írják rá: ***pályázat***.
Belül pedig tüntessék fel:

„Mily bölcs az Alkotó!"

MAMA, ÉN SOSE...

Én magam lepődöm meg a legjobban, amikor azt tapasztalom, hogy a gyermekek szája sokszor a felnőtteket megszégyenítő módon ad dicsőséget Istennek. A minap hallgattam egy igehirdetést, melyben azt mondta a pásztor, ez azért lehetséges, mert ők még közelebb vannak teremtésüknél fogva Isten igazságaihoz, mint azok a felnőttek, kiket már erősen befolyásol az élet és a világ.

A minap mondta el egy édesapa, hogy hazatérve a munkahelyéről eléggé ideges volt. Mivel benn nem tehette meg, most otthon, szerettei előtt borult ki, és szidta fennhangon a főnökét. Sőt, nemcsak szidta, de egy olyan helyzet alakult ki, hogy szinte hangosan vitatkozott volna vele, és nem éppen kívánatos hangnemben mondta el véleményét erről az emberről. Ott voltak a gyermekei is. Mivel az apuka nem tudott leállni, és csak mondta, mondta a magáét, a jelenlévő egyik gyermek annyira megriadt a szokatlan helyzetben, hogy odabújt az édesanyja mellé, és megszeppenve kérdezte: „Szabad az apucinak ilyeneket mondani?"

Apuka meghallotta, de erősebb volt benne a harag, mint a szeretet megriadt kicsikéje felé, és rendületlenül folytatta bántó viselkedését. Ekkor a gyerek már elsírta magát, és anya szoknyájába kapaszkodva a legeslegnagyobb kérdést tette fel: „Anyuci, ennek ugye most nem örül az Isten?"

...és ez a kis mondat volt az, ami az apukát észhez térítette! Elszégyellte magát, és bocsánatot kellett kérnie kisfiától, aki előtt ilyen méltatlanul viselkedett. Aztán azt a nagy igazságot is ránehezítette az Úr a lelkére, hogy a szív teljességéből szól a száj (Mt 12,34), és ez komoly bűnbánatra késztette őt. Megértette, egy gyermek szája által, hogy a gondok elintézésének nem ez a módja. Aztán bocsánatot kért a kisfiútól és Istentől is, akiket így megbántott.

„Az Isten látja az emberek dolgait..." Péld 16

1989 őszétől augusztusi megtérésemet követően rendszeresen olvastam kisfiamnak, aki akkor 8 éves volt a gyermekek Bibliájából 1-1 fejezetet esténként, lefekvéskor. Ő az ágyában fekve hallgatta, majd elaludt. Ez váltotta fel a rendszeresen szükséges kézfogást Isten kegyelméből, amikor is elalvásakor így kellett kioperálni kezemet kis kezéből.

Történt egy este, amikor az olvasásra készültem, beszélgettem vele az imádságról, hogy lehetne együtt imádkozni apuért is. Megkérdezte, hogy ha többen, vagy sokan imádkoznak Istenhez egyszerre, Ő akkor is hallja azokat? Nehéz kérdés volt számomra is, és mivel pár nappal előtte egy lelki testvérrel beszélgettem, aki már régóta hitben járt, arról szó volt, hogy Isten angyalai vigyáznak ránk, „talán itt is van most egy angyal". Ezt mondtam én is a kisfiamnak erre a kérdésére. Nézett nagyot, de mintha még szükség lett volna további válaszra is, én igéken gondolkodtam. Átszaladtam a másik szobába, hogy a Bibliámból kikeressem, ami eszembe jutott. Amíg ott keresgéltem, Gábor elővette az ő kisméretű Károli bibliáját, áthívott, és rámutatott egy helyre: „Isten látja az emberek dolgait" (Példabeszédek 16). És ő maga is válaszként értette ezt a saját kérdésére. Én ámultam mindezen, mert nem találhattam volna jobb választ. Valóban ott lehetett egy angyal nálunk és velünk ezen az 1990. január 29-i estén.

L.-né S Éva, Győr

A másik eset velünk történt egy nyáron. Két kislány unokámmal nyaraltunk az egyik egyházi üdülőnkben. Én direkt vittem oda őket évről-évre, hogy mástól is halljanak az Úr Jézusról, ne csak tőlem. Ezen a napon borongós volt az idő, szó se lehetett fürdőzésről, így a délelőttöt egy film nézésével tettük élvezetessé a közös ebédlőben. Jézus élete volt a cím, a Lukács evangélium szerint. A végén a megfeszítéssel. A gyerekek még kicsik voltak, Niki talán 8-9 éves lehetett, és Barbi is még ölben ülő volt. Döbbenten nézték végig. Aztán Niki megkérdezte, hogy miért kellett Jézusnak meghalnia. Ez egy nagyon komoly kérdés volt, és én igyekeztem volna igen egyszerűen válaszolni egy olyan gyermeki szívnek, aki még nem ismerte a Szentírást. Ezt mondtam: „Tudod kincsem, azok az emberek, akik szembesülnek a bűneikkel, sokszor nem a javulás útjára lépnek, hanem éppen azt iktatják ki az életükből, aki tükröt tart nekik a gonoszságaik elé".

Na, én ekkor keseredtem el igazán. Azt gondoltam, hogy ennél komplikáltabban el se mondhattam volna ezt a csodát egy ilyen kis gyermeknek. De nem volt mit tenni. Már nem akartam tovább magyarázni a dolgot. Ami a szívemen volt, azt mondtam ki, de ugyanakkor meg is voltam győződve, hogy ebből a gyermek egy szót se értett.

Dicsőség az Úrnak, hogy tévedtem! De még mekkorát! Volt ott szóróanyagként egy kis színes füzet erről a filmről. Egyszer csak azt láttam, hogy a kis Barbi úgy jön-megy az ebédlőben és az udvaron is napestig, hogy Jézus arcképét szorította a szívére, mely a füzetke utolsó oldalán volt.

Aztán eljött a reggel és az Úr megajándékozott minket egy szép meleg nappal. Készültünk a strandra. Anya még valamit pöszmögött a házban, és én a két lánykával kinn várakoztam a kapu előtt. Ekkor a kis Niki odajött hozzám, hihetetlen nagy szeretettel átölelte a derekam, felnézett rám és nagyon-nagyon komolyan ezt mondta: „Tudod Mama, én sose akarok olyat csinálni, amivel Istent megszomorítom!" – és boldogan, bizalmasan hozzám simult.

Én semmit se értettem az egészből. Talán már elmúlt 24 óra is a film óta, és én nem gondoltam rá. Bizonyára nagyon értetlen arcot vághattam, ugyanakkor meg nagyon boldog is voltam, hogy ilyet hallottam a kicsikénktől. Aztán megjött anya, és elindultunk.

De engem nem hagyott nyugodni ez a mondat. Azon gondolkodtam folyton folyvást, hogy most ez mi volt? Hova kapcsoljam? Aztán egyszer megesett rajtam Isten szíve, és megértettem, hogy azt a mondatot, amit én olyan komplikáltnak és érthetetlennek tartottam egy gyermek számára, azt Isten milyen fenségesen bontotta ki az ő kicsinyke szívében. Egy egész napot beszélt vele erről az Úr, melynek koronája lett ez a kis mondat: Én sose akarom megbántani Istent! Ó, micsoda magvetés és milyen csodálatos munka! Mennyire szeretném tudni, hogy vajon mit is mondhatott neki ez a kedves Jézus, akit ilyen rövid idő alatt ilyen nagyon megszeretett. Ez még csak a kettőjük titka, de már Isten dicsősége!

Nagyon hálás voltam ezért a mondatért az Úrnak és ma is az az imám, hogy ne hagyja Isten elveszni ezt az odaszánást az életükben! Remélem így is lesz!

Salyámosy Éva

A kis misszionárius (Mt 21,16)

Hajnalka most múlt 7 éves, de nagyon eleven mozgású kisleány. Olyan gyorsan kerekezik kis kerékpárjával a falu városias utcáin, hogy anyu alig győzi követni kerékpárján a leánykáját. Most az ABC áruháznál anyu bevásárolni készül. Itt van Mariska néni, jó ismerőse, aki néha kisegíti leányát, Irénkét, aki üdítő ital pavilont üzemeltet, és rá van utalva az anyai segítségre, ha árú utánpótlásra szorul. Klári anyu megörül, hogy Mariska nénit itt találja. Vásárol üdítőt, és szívességet kér ismerősétől. Sürgősen vásárolnom kell. Hajnalkát anyura sem hagyhattam, mert beteges, magammal kellett hoznom. Ha néhány percig vigyázna rá, Mariska néni, azonnal jövök. Te meg, Hajnalka, ezt az üdítőt fogyaszd el és fogadj szót Mariska néninek – kérte leánykáját, mert Mariska néni a kérésre előzőleg rábólintott. – Csak eredj Klárikám nyugodtan – erősített ígéretén, és maga mellé ültette Hajnalkát. A vállalkozások korát éljük, így a boltot mindig nyitva kell tartani, még árú beszerzések idején is, ha nem akarjuk, hogy a konkurenciához pártoljanak a vevők tőlünk. Kis boltok, egyszemélyes vállalkozások, mégis egy család megélhetési forrásai manapság. Mariska néni mindig szívesen segít Irénke leányának, hiszen a többi gyermeke máshol keresi boldogulását országunkban. Egyedül Irénke lakik itt, ő is elváltan sajnos, de még itt. Mostanában azonban Mariska néni érezni kezdi hogy van szíve, és ezt egyre gyakrabban. Most is alig várja már Irénke visszatértét az újabb árú utánpótlással. Érzi a szíve, a szíve. Rámosolyog Hajnalkára, megsimogatja copfos kétágúba font hajacskáját, és nyugtatja a türelmét veszteni kezdő kislányt. Mindjárt jön anyukád, Hajnalkám – de arca fájdalmas fintorba rándul mosolygás közben.

– Mi bajod van, Mariska néni? – veszi észre az a változást.

– A szívem, kislányom. A szívembe nyilallott a fájdalom.

– Ne félj, Mariska néni! Az Úr Jézus meg tud gyógyítani! Ő már sok beteg bácsit és nénit meggyógyított, téged is meggyógyít.

– Öreg vagyok én már, Hajnalkám, és nagyon beteg a szívem.

– Ne félj, csak higgy Benne, Mariska néni! László Gábor prédikátor bácsink neked is elmondja, hogy Jézus Krisztus meggyógyíthat. Ha hiszel benne... még 100 évig is elélhetsz itt... és örökké a mennyekben. A Bibliakörben ezt tanultuk. Ő a te beteg szívednek is legjobb orvosa, hidd el.

Mint a langyos eső a szárazságtól eltikkadt növényre, úgy hatottak e szavak Mariska nénire. Eszébe jutott kislánykori első áldozása. Akkor még ő is tudott feltétel nélkül hinni Istenben. Aztán jött a felnőttkor, megpróbáltatásokkal, betegségekkel és elgyengülő hitélettel. Bár most is tudna úgy hinni, mint akkor. Higgyél Benne, Mariska néni, higgyél – ismételgette Hajnalka, és erre felébredt a megfáradt öreg szívben a szunnyadó hit szikrája. Igen, most már tudja, hogy csak Istenbe vetett hittel lehet élni boldogan, és békességes szívvel meghalni, ha üt a végső óra. Már nem is fáj a szíve, csak a könnyei szivárognak szemeiből. Újra megtalálta rég elveszett hitét és békéjét most Istenünkben.

– Köszönöm, Mariska néni, hogy vigyázott Hajnalkára! – jött vissza sietve Klári mama.

– Én köszönöm, leányom, hogy rám bíztad ezt a kislányt. Bár nekem is ilyen erős hitem lenne, mint ennek a kisleánynak. Tudod, 70 évvel korábbi hitem éledt újjá néhány perc alatt kisleányod biztatására.

És Mariska néninek ismét eleredtek a könnyei. Úgy érezte hogy 81 évesen is erős lett hitben, újra, mint akkor, elsőáldozó kislány korában.

(Történt 1991 nyarán, Albertirsán.)

D. Gábor, Békés

Bennem szárnyakat kapott a hit

Akiknek vannak gyermekeik, azoknak adódnak alkalmak, hogy tanulhatunk a „kicsiktől”, mi, az úgymond „nagyok”. Például hit dolgában, betegségben. Más a helyzet, ha rólam van szó, és egészen más, ha egy gyermekről, főleg kisgyermekről. Tőle nem várhatom el, hogy higgye, az Úr Jézus majd megygyógyít. Helyette nekem kell hinnem. Aztán kiderül, hogy hiszek vagy nem hiszek. Mert a kísértő ott van, és felteszi a kínos kérdést: Mi lesz ha nem gyógyul meg? És vádolhatnak azzal, hogy miért nem vittük kórházba?! Hát ez eléggé kínos kérdés, és megpróbálja az Úr Jézusba vetett hitemet. És ebbe a zavarásba besegítenek még a hívő testvérek is. Csak egy közmondás jut eszembe: Ki hogy él, úgy ítél. Ezen elgondolkodhat a kedves olvasó is. Nem akarok untatni senkit, azért egy esetet említek, amely által tanulhattam a gyermektől, melyet a feledés homálya sem takart még el.

Péter fiam talán 4 éves lehetett, amikor magas lázzal beteg lett, és kórházi kezelést igényelt. Noha egészségügyben dolgoztunk feleségemmel együtt, úgy láttuk, hogy otthoni kezeléssel nem tudjuk megoldani. Amikor Péternek ezt említettük, elég lehangoltan járt-kelt a szobában. Még felnőttet sem, de gyereket még kevésbé láttam, aki örömmel ment volna kórházba. Egyszer csak szomorúan elém állt, és könyörgő szemekkel csak ennyit mondott: Gyógyítson meg az édesapa. Kicsit meglepődtem, de egy kedves gyermeki bizalmat nem szabad kegyes szöveggel lehűteni. Mondhattam volna: Majd az Úr Jézus, meg a doktor bácsik meggyógyítanak. Ez inkább káros lett volna, mint hasznos. Ugyanis a szorongását ez nem oldotta volna fel.

Az őszinte gyermeki bizalom engem is arra indított, hogy ugyanilyen őszintén és bizalommal megkérjem az Úr Jézust, mint az orvosok orvosát, hogy „érintse meg a gyermeket”, és megtette. Az én részem az volt, hogy pár szóval imádkoztam. Az eredmény az lett, hogy a gyermeket láthatóan feloldotta a szorongásból, és a szenvedése is elmúlt. Bennem pedig szárnyakat kapott az Úr Jézus iránti bizalom és a Benne való HIT! Ez azóta is működik, és használom az élet minden területén. Nem vagyok „hitgyógyító”, de igyekszem arra, hogy az Úr Jézus ígéreteiben való hitben ne valljak szégyent, és ne legyek rossz példa mások felé sem.

Ugyanezt ajánlom testvéri szeretettel minden „kedves családtagomnak és örököstársamnak”.

Mindazok részére pedig, akik a műsorok készítésében fáradoznak, az Úr Jézus áldását és segítségét kérem. Szeretettel testvérük az Úrban: ***T. Gyula***

Hit, mint az üdvbizonyosság és a győzelem forrása

Amikor egy középkorú hölgy rámkérdezett, mondván: „Ha ma meghalnál, akkor hová kerülnél; a mennybe, vagy a pokolba?" Azt válaszoltam, hogy „Nem tudom." Mire megmagyarázta, hogy a Biblia alapján tudhatom. Majd rámutatott azon bibliaversekre, amelyek világosan megmagyarázzák, hogy ki megy a mennybe, és ki nem. Azokból megértettem, hogy helyes hitemen alapszik az örök életem, sőt a győzelmes életem is. Majd mindjárt megtettem a kellő lépéseket, amelyek alapján elnyerhettem mind a kettőt. Utána meg azt javasolta, hogy a következő napokban vagy hetekben olvassam el legalább háromszor egymás után a János Evangéliumát és a János Leveleit, mert azokban ismételten meggyőződhetek az üdvösség és a győzelmes élet elnyerésének titka felől.

„Akié a fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban. Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten fia nevében, hogy tudjátok meg, örök életetek van. ...minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. Ki az, aki legyőzi a világot, hanem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten fia?" – olvastam János első levelében.

Ezek szerint tehát, ki megy a mennybe? Az, aki hiszi, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, és be is hívta őt a szívébe. Sőt, az ilyen egyén teljes bizonyossággal vallhatja, meg lehet győződve, illetve tudhatja, hogy van örök élete! Mert *„Akié a Fiú, azé az élet... ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok, örök életetek van."* – olvastuk. Ezt a meggyőződést, vagy tudást nevezzük üdvbizonyosságnak. S tapasztalatból mondhatom, hogy ennél nagyobb érték, vagy ajándék nem létezik a földön. A tudat, hogy Isten kegyelméből, Jézusba, mint az ő szent Fiába vetett hitem és az ő szívembe-hívása következtében már most van örök életem, illettve üdvösségem; minden kincsnél többet ér!

Viszont vizsgáljuk meg azt is, hogy Igénk szerint ki nem mehet be a mennybe? Többek között az, aki nem hiszi, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia. Esetleg prófétának, filozófusnak, vagy valaki másnak képzeli őt. Meg az sem, aki ugyan hiszi, hogy ő az Isten fia, de nem hívja be a szívébe. Mi lesz az ilyen egyén sorsa? *„...akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban"* – olvastuk. A János 3,36 szerint meg: *„Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta."* Azaz, a pokolba, az örökös szenvedés helyére kerül, amely a Sátánnak és követőinek maradandó lakhelye.

Ki és hogyan nyerhet győzelmes életet a Jézusba vetett hit által? Megint csak azt kell megállapítanunk, hogy elsősorban az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia, és a szívébe is hívta őt. Mert *„...minden, ami Istentől született, legyőzi a világot..."*. S ki az, aki „Istentől született"? Csakis az, aki Jézusba vetett hite és az ő befogadása által – a János 1,12 szerint – Isten gyermeke lett, azaz beleszületett Isten családjába. Ezért vallotta oly nyíltan János apostol azt is, hogy *„Ki az, aki legyőzi a világot, hanem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten fia?"* Mert ebből a hitből indul ki Jézus befogadása, meg az illető üdvössége, és győzelmes élete is.

Hogyan indul ki ezekből győzelmes élete? Úgy, hogy amikor Jézusba vetett hite alapján szívébe hívja a Megváltót, akkor ő – saját Szent Lelke által – azonnal beköltözik hozzá, és mindörökre ott marad. Na mármost, ha a benne Krisztust képviselő Szent Lelket én-jének, testének, lelkének és mindenének uralkodójává is teszi, azaz teljesen odaszánja magát és mindenét számára, akkor ő fogja irányítani gondolatait, tetteit, életvitelét és mindenét. Azaz a Szent Lélek Isten fog gondolkozni az ő agyán keresztül, segít embertársainak az ő kezei által, igénybe veszi lábait a betegek és elhagyottak látogatására, s az ő agyán keresztül azonnal észreveszi a Sátán kísértéseit és támadásait. Sőt mindjárt az akaraterejét is használja a sátánnal szembeni ellenállásra, illetve a kísértés és a bűn feletti győzelemre. Azonkívül ő fog adni neki bölcsességet és vágyat a kísértések, bűnök, és kísértő helyek és személyek távolról való kerülésére. Aztán – ha, és amíg az illető folyamatosan kiszolgáltatott marad – akkor és addig a Szent Lélek erejével és vezetésével ismételt győzelmet is arat, míg maga és mások is észreveszik, hogy győzelemről győzelemre jut, azaz győzelmes élettel rendelkezik.

Akkor viszont felmerül a kérdés, hogy minden ember, aki hisz Jézusban és befogadta őt a szívébe, rendelkezik ilyen győzelmes élettel? Sajnos nem. Azt hiszem, mindannyian ismerünk olyan egyéneket, akik annak dacára, hogy Isten gyermekei lettek, mégsem élnek győzelmes életet. Sőt, szégyent is hoznak Jézus nevére. Miért? Egyrészt talán azért, mert sohasem adták át a teljes uralmat a bennük élő Szent Léleknek. Jézusban ugyan hisznek; szívükbe is hívták őt, aki Szent Lelke által azonnal beköltözött hozzájuk, bűnbocsánatát is igényelték és elnyerték, de életük, testük-lelkük és mindenük teljes odaszánásra nem vállalkoztak. Ezért, ha Jézusé már az életünk, akkor szánjuk is oda magunkat Istennek! Mert csak így lesz győzelmes, értelmes, lélekmentő életünk!

Amikor egy középkorú hölgy rámkérdezett mondván: „Ha ma meghalnál, akkor hova kerülnél?" Akkor még nem tudtam, hogy mi lenne a sorsom. De amikor a Bibliából bebizonyította számomra, hogy tudhatom, akkor Jézus Isten-Fiúságába vetett hittel a szívembe hívtam őt, bűnbocsánatot is kértem tőle, s a Biblia alapján megértettem, hogy saját Szent Lelke által azonnal beköltözött hozzám. Sőt egyúttal egy mennyei hellyel, illetve örök élettel is megajándékozott.

Mátrainé Fülöp Irma

Mátrainé F. Irma testvérnőnk MERA-val való együtt munkálkodása jó néhány évre, egészen a kezdetekre tekint vissza. Értékes írásait hétről hétre közreadjuk műsorainkban, de újra és újra találkozhattak velük olvasóink is. Néhány héttel ezelőtt kaptuk a hírt, hogy Mátrai Mihály testvérünket az Úr hazaszólította. A család minden tagjának Isten vigasztalását kívánjuk a MERA minden munkatársa, a számos hallgató és olvasó nevében is.

A MERA kuratóriuma

A kép a MERA stúdióban készült utolsó találkozásunk idején...

EMLÉKEIM 2.

Még mindig az 1950-es években járunk.
Újpest – Újvárosban szolgált Dr. Gyökössy Endre (mindenki Bandi bácsija), nehéz idők voltak. Államosítás, egyházi intézetek bezárása, iskolák állami kézbe vétele. Mégis a hetes evangélizációra emlékezem, a gyermeknevelésről, a Máté evangéliuma tizennyolcadik részének első tizennégy verse alapján. Talán már leírtam valahol, de újra emlékezem.

Kicsoda a gyermek?

Furcsa kérdés? Ezt mindenki tudja! Pedig nem így áll a dolog. A legtöbb szülő ezt mondja: hát megszületett és van. Az átlag szülő megdöbbentően keveset tud a gyermekéről; testi, lelki fejlődéséről. Sokan még azt sem tudják, hogy a gyermeknek önálló lelke van.
Általában azt mondják: fejlődésben lévő ember, és még csak véletlenül sem teszik hozzá a másik felét; a gyermek Isten ajándéka! A kettő csak együtt igaz. Aki nem így tekint a gyermekére, akkor csak gond és teher, sőt eljut odáig, hogy nem kell. Komoly hit nélkül nem lehet örömmel várni, hordozni, szülni. A gyermekünk felett nincs örök tulajdonjogunk, mert kölcsön adott ajándék. Isten magának tartja fenn, ugyanúgy, mint ránk is igényt tart.
A gyermek semmiképp sem „tökéletlen felnőtt", mint aminek sokan tartják. A tyúktojás nem tökéletlen csirke. A gyermekség önálló életforma. A gyermek: az GYERMEK, nem mérhetem felnőtt mértékkel. A gyermek korban lehet: csecsemő, kisgyermek, iskolás gyermek, serdülő, ifjú stb.
A gyermek sosem volt felnőtt! Így az alkalmazkodás sosem sikerül, sok sírás, nyomorúság az eredménye. Mi ellenben már voltunk gyermekek. Gondoljunk vissza minél többet gyermekkorunkra. Tehát gyermekké kell lenni, ha gyermeket akarunk nevelni. *„Ha olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek..."* Az ifjú gyermek általában szereti a verseket. Emil bácsitól én is kaptam egy ilyen verses párbeszédet, melyet elő is adtunk egy közösségi alkalmon.

Párbeszéd az erőről.

Gy.: *Ugye édesapám, amikor a sziklát*
Véres zivatarban villámok hasítják
Viharok ráütnek, habok ráomolnak
S mégis szikla volt ma, kőszirt marad holnap.
S ha századok sem tudják porrá tenni,
A sziklánál erősebb nincs talán semmi?

E.: *Nem, fiam, ott nem lelsz sem érzést,*
Sem eszmét.. Csak makacs a szikla,
az erő nem ez még.

Gy.: *Akkor édesapám, az a hősi ember,*
Aki egymaga győz gyilkoló sereggel
Küzd, ha hősi teste csupa vér, merő seb.
Ugye , e világon ő a legerősebb?

E.: *Nem, fiam. Nézd a föld valamennyi hősét,*
Mind csak bátor ember. Ez nem az erő még.

Gy.: *Hát a zsarnok apám, aki népeket tőr le,*
S előtte mindenki csak térdeplő törpe
És amerre halad, hervadás a lábnyom,
Ő a legerősebb ezen a világon?

E.: *Fiam! Bárha a föld mind neki teremne*
A zsarnok hatalmas, erő nincs benne...

Gy.: *Édesapám, akkor nincs is erős ember?*

E.: *Kedves fiam... Egy bús őszi reggel,*
Kisgyermek voltál, sápadt, apró, gyönge.
Az édesanyádat temettük el csöndbe.
Szép sápadt arcával, fekete szemével
A beteg ágyadnál lelte minden éjjel
Kétes hajnalórán lázas álmod leste
Virrasztó imáját hallgatá az este.
Téged sötét árnyak hallgatásra vártak
És ő elébe állt a hideg halálnak
Virrasztva, ápolva, ringatva becézett,
S halovány arcodra visszatért az élet.
Őszi napsugárra már te rá nevettél.
...Őszi sötét felhő könnyeit kisírta,
Édesanyád akkor roskadt le a sírba.
Nem volt erő szikla, nem is termett a harcra,
Hervadó virág volt szelíd sápadt arca.
Maga hunyó napfény-porba tépett nádszál-…
S mégsem volt nagyobb hős az édesanyádnál...
...Tudod már fiam, hogy az erős ki lehet?

Gy.: *Tudom, édesapám: aki nagyon szeret.*

A gyermekszáj kimondja, ahogy érez. Kishúgom 4-5 éves lehetett, amikor épp a templom kerten mentünk keresztül, és hirtelen felkiáltott, és a harangtorony ablakára mutatott, „NÉZZÉTEK, PIPÁL a KRISZTUS". A torony ablakában épp a lelkész eregette a füstöt a szivarjából. Húgom a sokszor látott embert a szószéken Krisztussal azonosította. Megszégyenít bennünket a gyermek őszintesége. A Biblia azt tanítja, hogy úgy forgolódjunk, mint Istennek szolgái (gyermekei). Vajon példaképeik vagyunk-e a hívőknek? Úgy szolgálunk-e, mint az Úr képviselői? A hívők munkája az Istennek munkája. Pál erről beszél az I Thessz 5,12-13-ban. *„Kérünk titeket, testvéreink, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek, akik elöljáróitok az Úrban, és intenek is titeket, és munkájukért nagyon becsüljétek őket. Éljetek békességben egymással."*

Gyülekezetünkben egy édesanya beszélgetett a serdülő leányával. A leány kérdése: „...Ugye énekeltünk, és sírtunk is, akkor mi megtértünk?"
Menyire tömör megfogalmazása a megváltoztatott életnek. Örülni Jézus Krisztus elvégzett munkájáért. Dicséretet mondani Istennek. Sírni bűneink felett, megvallani nyíltan, hogy megérintett a kegyelem. Bárcsak megfontolásra indítana bennünket is. Az Ige azt mondja *„Megvan az ideje a sírásnak, és meg van az ideje a nevetésnek"* és *„...hasonlók azokhoz a gyermekekhez, akik a piacon ülnek, és ezt kiáltják a többieknek: Furulyáztunk nektek, és nem táncoltatok: siratót énekeltünk és nem gyászoltatok." Máté 11,16-17.*

Bödös József

KI VAGY TE?

Galaxisok
kifáradt porszeme,
e m b e r : te, én
s több mint ötmilliárd!
Ki vagy te, hogy
érted a vére hullt
VALAKINEK,
KI ISTEN, s végtelent
teremtett, és
MAGA IS VÉGTELEN?!
Gondolj bele,
mily mérhetetlen a
c s o d a, amely
velünk esik, mikor
néven nevez,
utánunk nyúl, szeret,
a porszemet,
az ember porszemet!

Füle Lajos

Hírek

Örömmel adunk hírt arról, hogy Molnár Tünde, lapunk egyik szerkesztője – megtalálva Istentől kapott társát – házasságot kötött Szabó Gézával. A fiatal párnak szívből gratulálunk és imádkozunk értük!

PÁLYÁZATI HÍREK

Mindenekelőtt szeretnénk megköszönni, hogy a

„Gyermekek szája által"

pályázatunkra sokan küldték el írásaikat. Az első 20 beküldőt jutalmaztuk könyvvel!

Brumár Jánosné, Bakonszeg
Durkó Gábor, Békés
Gaál Istvánné, Farád
Gulyásné Ádány Tímea, Diósd
Hanvay Ilona, Hernádvécse
Hollósy Imréné, Kiskunhalas
Juhász János, Bekecs
Kovács Sándorné, Miske
Kozma Lászlóné, Dömefölde
Leszlauerné Sikos Éva, Győr
Maicz Imréné, Pécs
Medgyesi Jenő, Románia
Mihálovics Zoltán
Molnár Ilona, Ukrajna
Molnár Katalin, Bodony
Nagy Rezső, Budapest
Tolner Gyula, Budapest
Tóth Lajosné, Mónosbél
Török Edéné Vas Klára
Vasadi Barnabásné, Gyál

Várjuk írásaikat a következő pályázatunkra is!

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 m (7210 kHz) 10:30 – 11:00	**Középhullám** 215 m 1395 kHz 20:25 – 21:00	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jóhír a távolból Szavak szárnyán	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjetek az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Kincseink	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor / Igetanulmány	A Biblia üzenete	Rádió üzenet
	Lelkiposta		
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrainé F. Irma jegyzetei	Lelkiposta	Riportbeszélgetés

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány

Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Szabó-Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi csekkszámlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

FILEP EVANGÉLISTA

Csodálatosan felemelő az evangélista elhivatása. Ha érezted már a „csontjaidba rekesztett tűz” erejét, akkor ezt nem kell magyarázni. Hajt a hála az iránt a Drága Megváltó iránt, aki megragadott a pusztulás útján, sziklára állította lábadat, és az üdvösség palástjával borított be.

Az elmúlt hetek, hónapok eseményei ösztönzésére vizsgálgattam néhány ismert evangélista pályáját.

Todd Bentli, Benny Hinn szolgálatát követő százezres megtérések, a médiák világra szóló hírverése elkerülhetetlenné tették, hogy tudomást ne szerezzünk róluk. Aztán jött a családjuk összetörése, szétesése. A család (lelki) terheit egyedül cipelő (hívő) feleség összeroppanása. A lelkes, hallelujázó tömegek kiábrándulása.

Törvényszerű, hogy ennek így kell történni? Törvényszerű, hogy az Úr szolgálatának oltárán ott kell lennie az áldozatul ráhelyezett család összetört darabjainak? Törvényszerű, hogy Isten hatalmas szolgájának gyermekei gyakran hallani se’ akarnak a Biblia örömüzenetéről? Pedig ők közelről látták, (talán) ismerik is az áldott igehirdető, a „Nagy Evangélista” életét. Vagy talán éppen azért nem kérnek belőle? Talán ők jobban örültek volna, ha egyszerűen csak van „apukájuk”? Apukájuk, akivel naponta találkozni lehet a reggeli családi imaáhítat közben, vagy az esti közös imádkozás alatt? Aki segítségül lett volna kamaszkori problémáiban.

Sajnos, bőven lehetett volna Kis Hazánkból is neveket sorolni példaként, de nem láttam szükségesnek. Elég, ha a világhírességek történeteit látjuk, hiszen itt nem a személyekről van szó. Itt a Diabolosz, a Szétdobáló mesterkedését kell meglátnunk. Aki Isten szolgáját nem tudja megakadályozni abban, hogy hatalommal használja a Szent Szellem kenetét. Nem tudja megakadályozni, hogy nagy tömegeket ragadjon ki a pokol felé menetelő hatalmas tömegekből, s Isten országába vezesse be őket. Nem is próbálja leállítani a hintát, mert tudja, hogy nem fog sikerülni. Inkább mégjobban meghajtja. Hadd menjen! Még lökünk is rajta! Aztán már olyan magasra megy, hogy kiesnek belőle, és összetörik magukat. A célját így is el tudja érni. Összetört családok, összetört életek, kiábrándult megtérők, Isten megmentő tervének megcsúfolása.

Persze nem csak ilyen rossz példák vannak. Nem szeretném a kudarcok megvallásával a Sátán munkáját dicsőíteni. Isten nemcsak az apostoli, prófétai, evangélistai stb. ajándékokat akarja nekünk adni, hanem a „Bölcsesség Lelkével” is kész felruházni bennünket. Hála az Úrnak a jó példákról is lehet felsorolást készíteni.

Most csak egy példát hozok fel, mert számomra nagyon kedves, példamutató, és annak sem vagyok kitéve, hogy a végén mégis elbukik, mivel már nem él. A Bibliában találkoztam vele.

Filep evangélista igazán nagy munkát végzett. Ő evangelizálta meg Samáriát, akik bizony elég ellenségesen viseltettek az olyan eszmével szemben, ami Izrael felől jött. Utazó evangélista volt. A járatlan gázai úton ő térítette meg a szerecsenországi pénzügyminisztert, s miután – hite megvallása alapján – bemerítette „a lélek elragadta őt, és Azótusba vitte”, hogy minél hamarabb Cezáriában, családja körében lehessen.

Miért gondolom, hogy Filep személye pozitív példaként tekinthető? Azért, mert a ApCsel 21,8-ból azt tudjuk meg, hogy Filepnek volt négy hajadon leánya, akik – feltehetően édesapjuk példáját látva – krisztuskövetők voltak, sőt a prófétálás ajándékát is megkapták. Valószínű, hogy ezek a kamaszlányok, – mint azt manapság is tapasztalhatjuk gyermekeinknél – jól kifejlett kritikai érzékkel rendelkeztek, és bár nagyítóval vizsgálták édesapjuk keresztyén életét, hitelesnek találták. Azt gondolom, hogy a család együttesen sokat foglalkozott az Úr dolgaival. Amikor „naponként és házanként, megtörték a kenyeret” biztosan Filep és családja is benne volt ebben a „házi csoportban”. Vagy az is lehet, hogy éppen náluk volt a HCs!

Már az is pozitív jelzés lenne számunkra, ha azt írná az Ige, hogy Filep négy lánya közül egy már megtért, krisztushívő lett. Hát, még ha kettő! Vagy már három. De mind a négy! Ráadásul a lányok elkötelezettségét a Szent Szellem is megpecsételte azzal, hogy ajándékot is adott nekik. Nagyon jó „erkölcsi bizonyítvány” ez a családról, de különösen a családfőről.

Filep tudta, hogy családjában a Férj szerepét csak ő töltheti be. A Feleségének reá van szüksége. A család napi gondjainak megosztásában csak reá számíthat.

Filep tudta, hogy családjában az Apa szerepét is, csak ő töltheti be. Fontos, hogy ő dicsérje meg a gyereket az ötös dolgozatért, vagy hogy vele lehessen megbeszélni azt a verekedést, amiért beírták az intőt.

A „család papja” nem tudja betölteni feladatát, ha úgy találkozik gyermekeivel, mint ahogy a fecske iszik a Balatonból. Csak úgy röptében. Filep tudta, hogy nem elfecsérelt idő az, amit a családjával tölt.

Akkor még nem ismerhette, amit Pál apostol Timóteusnak írt az első levelének 5,8 versében, *„ha pedig valaki övéiről, és főként a háza népéről nem gondoskodik, az megtagadja a hitet, és rosszabb a hitetlennél,”* de az eredményekből úgy látszik, hogy maga is, valahogy így gondolhatta.

A család gondozási feladatának elvégzése belépőjegy az Isten szolgálatába való belépésre.

„Ha e kicsin nem vagy hű, hogy bízhatnék rád nagy feladatot?”

Nagy Rezső

MERA
Hungary
Pf.: 4. 1428

Díj hitelezve – Taxe percue
Budapest 8.
1428